

DRUKWERK
Indien onbestelbaar
Lupinelaan 27
5691 WC Son

PTT Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

OLAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 26 • Nr. 11 • December 2000

PRETTIGE FEESTDAGEN

Een gelukkig en voorspoedig 2001

Ollandse Lange Afstand Tippelaars
Opgericht 23 november 1967
Aangesloten bij KNBLO - NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

OLAT COMMISSIES

Wandelwegen:

Jeannette van Boerdonk

☎0413-211978

Mr. V/d Lindenstraat 6

5469 GJ KELDONK

Corrie Tiersma

Els de la Parra

Marten Hogeweg

Tjeu van den Kerkhof

Toon van Wordragen

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.

Mariet Ahlers

☎040-2926699

Hulstbosakker 47

5625 VS EINDHOVEN

Paul Canters

Sjef Koolen

Ad van Asten

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.

☎0499-473767

Lupinelaan 27

5691 WC SON

Peter van de Ven

Margriet Fischer

Vacant

Vacant

Clubreizen:

Theo Tromp, coörd.

☎0495-450325

Daalenbroek 32

6002 VN WEERT

Toon van Wordragen

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.

Tineke de Kort

☎0492-382713

Kempenstraat 3

5735 KD AARLE-RIXTEL

Hein Lenders

Jos van den Bersselaar

Ad Verbakel

Marinus van Roosmalen

Jacques Smits

Martin van Riet

Van de Voorzitter

Het jaar is alweer bijna ten einde, dit is ons laatste OLAT-Nieuws van het zo omschreven millennium 2000. Het is nog maar even geleden dat iedereen sprak over wat zal er allemaal gaan gebeuren met onze p.c. en het vele voorbereidingswerk dat er was gedaan. Nu is het allemaal alweer heel gewoon en wordt er nergens meer over gesproken, en zijn we alweer bijna in het jaar 2001. Het afgelopen jaar is voor de een heel goed verlopen en voor een ander een jaar om nooit meer te vergeten.

Wat 2000 voor de wandelsportvereniging OLAT heeft betekend, dacht ik dat we tevreden mogen zijn. Er zijn weinig schokkende dingen gebeurd, behalve die vervelende legionella-ziekte die was geconstateerd in sporthal 'De Ganzenheuvel' in Nijmegen. Gelukkig gaat het met de getroffen persoon uit Venlo weer redelijk goed, hij heeft alweer wandelingen gemaakt van 5 tot 10 km. Met zijn spraak gaat het nog niet zo goed, maar hierin hopen ze met revalidatie verbetering te bereiken. Maar er hebben ook heugelijke activiteiten plaatsgevonden o.a. twee leden van OLAT: Ad Verbakel en Sjef Koolen zijn te voet van huis uit naar Santiago gelopen, dat is een vermelding waard. Als jullie dit lezen hebben we onze eerst Winterseriewandeling alweer achter ons, en ook de algemene ledenvergadering behoort alweer tot het verleden, maar we zijn altijd weer bezorgd hoe zo'n vergadering verlopen zal.

Op 21 oktober hebben we een vergadering bezocht van de NBWB te Boekel.

De meest besproken onderwerpen waren:

De verhogingen van de afdrachten voor senioren en afdrachtenverhoging voor de wandelaars op de tochten.

Het fuseren van de KNBLO met de NWB, maar hier zullen we nog wel meer van horen.

Ook werd ons nog medegedeeld dat J. v. d. Ven bedankt heeft voor zijn functie in het bestuur van de NWB. Jan is ook lid van OLAT en dan is dat toch jammer. Van de gelegenheid wil ik gebruik maken om al onze zieke leden en medewerkers van harte beterschap toe te wensen, eenieder prettige feestdagen, en een goede jaarwisseling toegewenst

Tot volgend jaar

Marinus van Roosmalen, voorzitter

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,
Peter van de Ven,
Margriet Fischer.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

**Voor 15 december voor plaatsing in
het januarinumnummer 2001 (dat medio
januari verschijnt.)**

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x
per jaar.

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

WANDELSPORTBONDEN BELEID VOOR DE TOEKOMST

Inleiding

OLAT was tot voor kort lid van drie landelijke wandelsportbonden. Hier is in het verleden bewust voor gekozen. We zijn aangesloten sinds onze oprichtingsdatum bij de NBWB (Noord Brabantse Wandelsport Bond, dit is een regionale bond van de Nederlandse Wandelsport Bond). Daarnaast sloten we ons aan bij de NLAWB (Nederlandse Lange Afstand Wandel Bond) voor een betere tochtencoördinatie en samenwerking op het gebied van lange afstanden (meer dan 60 kilometer) en prestatietochten.

Later hebben wij ons om puur geldelijke voordelen aangesloten bij de KNBLO (Koninklijke Nederlandse Bond voor Lichamelijke Opvoeding). De reden hiervoor waren: gratis vermelding van onze tochten in 'Op Goede Voet' (een maandblad met betalende abonnees) plus gratis voor elk lid een Landelijk Wandel Programma en korting op het inschrijfgeld van de Vierdaagse van Nijmegen. Deze reductie wordt jaarlijks grotendeels door de leden / deelnemers als donatie aan OLAT (terug)gegeven.

Naast de drie eerder genoemde bonden had je nog de NCWB (Nederlandse Christelijke Wandelsport Bond), de NNWB (Noord Nederlandse Wandelsport Bond) en de NUW (Nieuwe Unie voor de Wandelsport).

Liefst zes wandelbonden telden ons land en zij vonden dat er samengewerkt moest worden om te komen tot één landelijke wandelsportbond. De samenwerking ging moeizaam, maar er werden wel enige resultaten geboekt. De bekendste zijn: het Landelijk Wandel Programma, het Landelijk Wandel Prestatiekruis (als antwoord op het oprukkende IVV en EVG beloningssysteem?), en uiteindelijk een uniform wandelboekje. Maar van de gedachte om eens tot één Bond te komen kwam nog steeds niets terecht. Er veranderde wel iets:

De NCWB verdween stilzwijgend, wellicht door gebrek aan aangesloten verenigingen. In 1996 ontstond er door de fusie van NUW en NNWB een nieuwe Bond met de naam Wandelsportorganisatie Nederland. Deze nieuwe organisatie had tot doel te komen tot een Wandelsportorganisatie in Nederland. Bij de KNBLO kwam er ook een kring Noord Nederland. Verder ging de NLAWB enkele jaren terug een fusie aan met de KNBLO. Gelijktijdig kwam er binnen de KNBLO een sectie Lange Afstand, wat zeker ten goede is gekomen aan de lange afstandwandelsport. Er bleven nog drie wandelbonden over.

Vanuit het ministerie van VWS, de subsidieverlener, is er steeds een grotere druk geweest om te komen tot één landelijke wandelsportbond. Er wordt al vele jaren gesproken om te komen tot een federatie, gevolgd door een fusie, van de NWB en de KNBLO. Blijkbaar kunnen de beide hoofdbesturen en de acht autonome regionale bonden (NWB), en de elf autonome kringen (KNBLO), echter niet op een lijn komen.

Feit is dat enkele regionale bonden bij de NWB financieel krachtiger zijn dan de moederbond. Ook bij de KNBLO heeft men problemen, maar daar zijn de kringen 'ondergeschikt' aan de hoofdbond?

Hoe staat de vlag er nu bij:

Op 1 januari 2001 had men moeten komen tot een federatie van de NWB en de KNBLO. Na de laatste halfjaarlijkse ledenvergaderingen is deze echter nog steeds ver weg. Een fusie is door de regionale bonden van de NWB afgewezen (uitzondering de Oostelijke Wandel Bond) en daarnaast wil men (de regionale wandelbonden) dat de 'fusie' uit de eis van het ministerie van VWS verdwijnt. Dus één wandelsportbond lijkt verder weg dan gedacht.

Tijdens de federatie / fusiebesprekingen met de NWB is de KNBLO ook gaan praten met de Wandelsportorganisatie Nederland. Niet om te praten over een federatie, zoals eerst de bedoeling was, maar over een fusie. De twee laatstgenoemde bonden zijn gekomen tot een intentieverklaring met als einddoel een fusie die uiterlijk op 1 januari 2004 gerealiseerd moet zijn.

Tijdens de Najaarsvergadering van de KNBLO zijn alle kringen unaniem akkoord gegaan met het beleidsplan waarin het hoofdbestuur een mandaat heeft om te komen tot uiteindelijk één wandelsportorganisatie op 1 januari 2004.

Een ding is zeker. Het ministerie gaat korten op de subsidies en zal uiteindelijk maar aan één wandelsportbond subsidie verstrekken. Wel dient men aan bepaalde voorwaarden te voldoen, o.a. zal er voor de leden van de wandelsportbond een normaal gebruikelijke afdracht moeten zijn aan de (landelijke)wandelsportbond. Bij andere sportbonden is dit ook gebruikelijk. Denk maar even aan de KNAU (fl. 22,50 tot fl. 50,--), Bowlingbond (fl. 65,--). Daarbij staat de afdracht van circa fl. 2,-- à fl. 3,-- aan de wandelsportbonden in geen enkele vergelijking. De EIS van het ministerie is dat deze in de nabije toekomst zal moeten worden opgetrokken naar een afdracht van minimaal fl.10,-- per jaar voor volwassenen om voor de subsidie in aanmerking te blijven komen, maar desondanks zal men de subsidie toch verlagen.

Momenteel (2000) is het ledental van de KNBLO 27.480 leden en men ontvangt jaarlijks een subsidie van fl. 246.347,-- De NWB heeft 28.563 leden en zij ontvangen jaarlijks fl. 253.084,--. De Wandelsportorganisatie Nederland ontvangt geen subsidie.

Dus in 2000 is de totale subsidie van VWS fl. 499.431,--. In 2001 wil men fl. 445.975,-- en 2002 fl. 393.000,-- subsidie verstrekken aan de FEDERATIE! Men ziet dat als een tussenstap / tussenfase. In 2003 zou men moeten komen tot één organisatie, die met een geschat aantal van 42.000 leden een totale subsidie ontvangt van fl. 338.575,-- als tussenstap. Waarna men in 2004 uitgaat van 28.000 leden met een subsidie van fl. 279.075,--. Dit aantal leden is gebaseerd op een geschat aantal leden, dat voldoet aan de eis van de 'minimale bondsafdracht'.

WAT BETEKENT DIT VOOR OLAT

De komende tijd zullen de afdrachten aan de wandelbonden steeds verder stijgen. Waarschijnlijk in 2002/2004, als het niet tot een fusie is gekomen, zal een afdracht aan de twee wandelsportbonden gedaan moet worden van circa f 20,00 per lid. Dit is natuurlijk niet op te brengen en ook OLAT zal op dit gebied een beleid moeten uitstippelen voor de toekomst. Kunnen we wel bij twee bonden lid blijven? Hierover wil ik een aantal punten op papier zetten. Voor het komende jaar stijgt de bondsafdracht aan de bonden. Op onze begroting is hiervoor f 5000,- opgenomen. Zoals het er nu naar uit ziet zal dit bedrag ruim hoger worden, zeker als we de tochtenafdracht meerekenen.

NBWB (Noord Brabantse Wandel Bond) (NBWB)

Historisch zijn we hier vanaf onze oprichting lid van.

VOORDELEN

- Elk lid ontvangt het blad Voetnoten thuis.
- Voor elke vier leden ontvangen we één LWP !
- OLAT-tochten worden met naam genoemd in de wandelagenda in Voetnoten. Redactionele stukken kunnen beperkt geplaatst worden.

NADELEN

- Voor elke deelnemer moet bondsafdracht worden betaald van f 0,15 per deelnemer en dit wordt in 2001 f 0,25 en in 2002 f 0,33 per deelnemer.
- De bondscontributie voor leden bedraagt f 2,50 per persoon en voor 2001 is dat zelfs f 4,00 en voor 2002 f 4,40 per lid..

Dit betekent dat OLAT jaarlijks aan de NBWB momenteel (2000) een bedrag circa f 3000,00 betaalt inclusief tochtenafdracht. Dit zou voor OLAT, volgens de nieuwe voorstellen, zelfs voor 2001 een bedrag van circa **f 4800,00** kunnen betekenen.

Overigens, vreemd is dat op de afgelopen najaarsvergadering het contributievoorstel niet in stemming is gebracht wegens te weinig aanwezig? Of was de stemverhouding ten voordele van OLAT te groot. Ondanks dit heeft men toch de afdracht met f 1,50 per lid verhoogd. Ook over een zo belangrijk onderwerp als de federatie/fusie heeft de NBWB geen contact gehad met hun achterban.

KNBLO

VOORDELEN

- Voor elk lid ontvangen we een LWP, hierdoor kunnen we deze ook aan elk lid gratis verstrekken.
- Leden, die aan de Vierdaagse Nijmegen deelnemen ontvangen een reductie van f 7,00 per persoon. (veel van onze leden doneren deze reductie).
- Tochten worden opgenomen in de agenda van het blad 'Op Goede Voet', helaas zonder naam van de vereniging c.q. organisatie.
- Redactionele stukken kunnen beperkt geplaatst worden.
- De Sectie Lange Afstand is een sectie van de KNBLO.
- Geen tochtenafdracht verschuldigd per deelnemer.

NADELEN

- Bondscontributie per lid bedraagt f 4,00 per persoon, dit wordt voor 2001 f 4,08.
- De KNBLO heeft geen gratis bondsblad, maar leden kunnen zich op het bondsblad 'Op Goede Voet' met reductie abonneren voor f 14,30 per jaar.

Dit betekent dat OLAT jaarlijks aan de KNBLO momenteel een bedrag van f 1924,- heeft betaald en volgend jaar zal dit op een bedrag komen van **f 2124,-**.

Ook zullen we er rekening mee moeten houden dat onze bondsafdracht voor één bond uiteindelijk in het jaar 2004 voor een seniorlid f 10,00 zal bedragen!

De leden van w.s.v. OLAT zullen de koers moeten aangeven hoe het bestuur van OLAT verder dient te handelen.

LEDENADMINISTRATIE: Daelenbroek 32, 6002 VN WEERT

☎ 0495-450325 Fax 0495-450327 e-mail m.h.tromp@hccnet.nl

Ledenadministratie

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

Door: Theo Tromp

Aanmeldingen:

René Jansen	Meerlaan 231	2181 BP HILLEGOM	21-06-1946
Rolf Craanen	Kapelweg 143-B	3818 BJ AMERSFOORT	30-12-1944
H. Wooning	Weg en Land 29	2661 DC BERGSCHENHOEK	
Sjouke van de Heuvel,	Groenewoud 7	5401 PC UDEN	19-03-1937
Marieke van Ginkel	Burg. Notermansstr. 8	5683 MD BEST	09-12-1949
Wim Berkers	Dr. Moonenstraat 4	5684 TJ BEST	30-01-1933
Grada Schilder	Eendracht 21	5751 SB DEURNE	09-07-1937
Lida de Boer	Bolensteinsstraat 20	3603 AX MAARSSSEN	15-04-1954
Rianne Couwenberg	Boerhaavelaan 107	5707 SJ HELMOND	16-05-1956
Michel van Krimpen	Reigerskamp 88	3607 HD MAARSSSEN	28-01-1970
Ronald van Oort	Tacosytrantshof 111	3553 EZ UTRECHT	02-01-1970
Edwin Woudenberg	Chamonixlaan 25	5627 LX EINDHOVEN	13-12-1965
Frank Liebrechts	Geldropseweg 116	5591 ED HEEZE	25-03-1954

Adreswijzigingen:

Toon Kanters van Boerdonk naar	Pastoor van Schijndelstraat 9,	5469 BS ERP
Wim van de Wittenboer naar	Bessenvlinderstraat 133,	5641 EC EINDHOVEN
Jan de Vos naar	Retiefstraat 241,	3851 AG ERMELO

Opzeggingen:

Arie Abels uit Uden, Rudy Crolla uit Nuenen, Jack v.d. Broek uit Buren, Gerard Strik, Joke Hensen uit Tilburg, Ria v.d. Wittenboer uit Eindhoven, Erna Leijzer uit Eindhoven

Aangenomen:

Willie en Nellie de Bie uit Nistelrode, Jan van Erp uit Eindhoven, Nancy van den Heuvel uit Maarssen, Jeanny van der Klooster uit Eindhoven, Annemieke Rensen uit Raamsdonksveer, Cindy van de Woudenberg uit Eindhoven, Norg Wijkman uit Eindhoven

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

december

9	Marieke	van Ginkel	BEST
10	Arie	van Veen	VALKENBURG ZH
13	Edwin	Woudenberg	CHAMONIXLAAN 25
15	J.	van Weerden	EINDHOVEN
15	Jo	V/d Akker	HEESCH
15	Piet	van Bommel	TILBURG
15	Louis	Vernie	MAASBRACHT
16	Peter	Hendriks	CUYK
16	Antoon	van Helmond	ASTEN
16	Peter	Hendriks	CUYK
17	Deborah	Tromp	WEERT
18	Wim.	Keesmaat	EINDHOVEN.
18	Daniella	van den Broek	HAMONT-BELGIE
20	Mia	Saes	WEERT
21	J.	Caris	HELMOND
21	Lenie	Teklenburg	BUDEL
21	Riek	de Wit	HEESCH
22	Kees	Mol	BREDA
22	Ron	V/d Goor	HORN
23	John	Versluijs	OOSTERHOUT NB
23	Hein	Lenders	GELDROP

23	John	Versluijs	OOSTERHOUT NB
24	Joop	Krul	BEST
24	Paulien	Boerma	VLAARDINGEN
24	Ans	de Werdt	BUDEL
25	Anneke	van Ooijen	EINDHOVEN
27	Harrie	Rijkers	GEMONDE
27	Wil	Rovers	ST-OEDENRODE
29	Stephan	Gauer	KOLN
29	Tonny	Caris-Smits	HELMOND
29	Jaap	Grootjans	EINDHOVEN
29	Elly	Borst	DRUNEN
29	Jan	Houben	NUENEN
30	Rolf	Craanen	AMERSFOORT
30	Fred	Fisser	BOXTEL
30	Mia	Dielisen	EINDHOVEN
30	Rie	Volkerts	HOOFDDORP
31	G.	van Weerden	EINDHOVEN
31	Jo	Kats	EINDHOVEN

januari

1	Antoon	der Kinderen	GERWEN-NUENEN
2	Ronald	van Oort	UTRECHT

3	Rieky	Jacobs	UDEN
3	Willem	Steenbakkers	SON EN BREUGEL.
4	Wim	Brooijmans	NIJMEGEN
4	Margriet	Fischer	WEERT
4	Frits	van Duijnhoven	HELMOND
4	Rien	van Liempt	OIRSCHOT
4	Ineke	Delsink	AALTEN
4	Frans	Ermen	MAARSSSEN.
4	Ineke	Delsink	AALTEN
6	Ria	Rutten	TILBURG
6	Hettie	Verberne	NUENEN
8	Marinus	van Roosmalen	ST-OEDENRODE
8	John	Kerkhof	MIDDELBURG
8	Henk	Vissers	MILL
8	Jan	van Hogeloon	BREDA

9	Rob	Keetlaer	BEST
10	Drewes	Boerema	EINDHOVEN
11	Gerrit	van Baal	EINDHOVEN
11	Roel	Klein	APELDOORN
11	Wim	Coolen	HELMOND
12	Nelly	den Otter	EINDHOVEN
12	Maria	V/d Hoogenhoff	HELMOND
12	Theo	Beelen	WEERT
14	Marietje	Ooyen	ST.- OEDENRODE
16	Regina	Martens	RIJSBERGEN
17	Nellie	Leyssen.	EINDHOVEN.
17	Ineke.	Groenen	VELDHOVEN.
18	Bertie	Mennen	HETEREN
19	Andre	Loos	LELYSTAD
19	Rick	Jessurun	BOXTEL

Clubreizen

PROGRAMMA CLUBREIZEN 2000/2001

zaterdag	3 maart	GR-14	16 - 27 km	Lavacherie-LaRoche
zaterdag	21 april	GR-126	21 - 30 km	Houyet - Dinant
zaterdag	23 juni	GR-57	20 - 26 - 35 km	Houffalize - La Roche
zaterdag	25 augustus	GR-5	16 - 32 km	Spa - Vielsalm
weekend	22/23 sept.	GR-AE	ca. 20 - 30 km	Bouillon overnachting in JH (nu aanmelden!)

Inschrijven: gironummer 706801
t.n.v. w.s.v. OLAT
Weert

minimaal een maand van tevoren
met vermelding van tocht, aantal personen, opstapplaats,
afstand

Inschrijfgeld:	leden	niet-leden
Weekend	f 110,00	f 125,00
dagtocht	f 37,50	f 42,50

Na-inschrijvers kunnen alleen mee als er nog ruimte is.

Indien men op de woensdag voor de tocht nog geen bericht heeft gehad, kan men informeren van woensdag- tot vrijdagavond of er nog plaats is.

Afmelden: Bij verhindering zal, indien dit **uiterlijk 10 dagen voor de tocht** is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht of (na aftrek van f 2,50) worden teruggestort.

Opstapplaatsen en -tijden:

Den Bosch vervalt als aanrijroute voor de OLAT-bus.

Juiste vertrektijden in Eindhoven (Fuutlaan)

en Weert NS zullen in een volgend OLAT-Nieuws vermeld worden.

Bij voldoende belangstelling ook opstapmogelijkheid in: Sint Oedenrode, Son, Veghel, Keldonk, Helmond, Someren, Nederweert, Leende parkeerplaats.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument en Belgische francs. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie en inschrijfadres:

Theo Tromp, Daalenbroek 32, 6002 VN Weert, ☎ 0495-450325

E-mail: clubreizen@wandel-olat.org

PRACHTIGE TOCHT OVER GR-AE 'N' ALS SEIZOENAFSLUITING

Ad van Asten

Op zaterdag 14 oktober beleefden we een prachtige Ardennentocht. Zo laat in het seizoen is het aantal deelnemers aan de clubreis altijd iets minder, zo ook vandaag. Slechts één stampvolle bus, twee volgbusjes en de privé-Car van

Theo en Conny. Een busje had vooral mensen uit de Meijerij aan boord en het andere vervoerde 'het overschot' aan Weerts volk. Mooi op tijd kwamen we aan bij het vertrekpunt in Harzé, een plaatsje aan de snelweg naar Luxemburg. Het

sportcafé dat speciaal voor ons zo vroeg op de dag de deuren had geopend schonk een aardige maat koffie en de grote afstand ging na die ferme slok ook welgemoed op stap. Aanvankelijk lopen Piet uit Tilburg, Ad uit Nuenen en bovengenoemde

Ad uit Son samen. We volgen een klimmende, verharde weg en het enige het opwindende is eigenlijk het prachtige weer, dat uitnodigt de jack als ballast mee te dragen. Al vlug komen we dan in een gehuchtje waar une dame bezig is een melkwagen ter grootte van die van onze 'Campuni' grondig te reinigen. Nou en! zult u zeggen. Inderdaad, maar niet meer als u weet dat deze 'bejaarde dame' toch zeker ergens in de tachtig moet zijn.

De eenzame gehuchtjes volgen elkaar in een zekere regelmaat op, hooguit twee, drie huisjes complete- ren zulke woonoordjes. En we bedenken ons dan, dat die vreselijke dingen, die enkele jaren geleden ergens in deze streken plaatsvonden, misschien ook wel hier gebeuren konden!

Op een kruising van wegen, midden in het open veld gaat ons pad rechtsaf, maar hier bereikt ons een mededeling van de minister, dat indien wij ons op dit pad wagen risicodragende verantwoordelijkheid nemen. Er kan geschoten worden en omkeren lijkt ons raadzaam. Drijfjacht tussen 1 oktober en 31 december: in die tijdsperiode kan de

groepje van de jagers kreeg en kiezen voor een eind teruggaan en dan bij het kapelletje van Sint Anneke linksaf te slaan. Ons groepje besluit om bij de kruising rechtdoor te lopen en zo te proberen het jachtgebied te omzeilen. We worden uiterst vriendelijk tegen onze Budelse wandelvriend Sjeff en nodigen hem galant uit voorop te gaan lopen, per slot lukt het Sjeff al 82 jaar heelhuids thuis te komen. De verharde weg die we volgen buigt in de goede richting en we vermoeden dan ook dat we in Trou de Bosson zullen uitkomen. Op een goed moment is er wat beweging aan de bosrand en er komen twee auto's onze kant op. Omdat Piet vandaag de papieren draagt, is hij de aangewezen persoon om even naar de juiste richting te vragen. U kunt het zich een beetje voor de geest halen: Piet in 't origineel' Tilburgs sprekend, daarbij met de vinger wijzend naar een 'vreemd woord' (Trou de Bosson) in de rou- tebeschrijving, krijgt van de 'chauffeur' het antwoord: 'Oui'. Onze Limburgse wandelvrienden staan zelfs een ogenblik sprakeloos. We vervolgen de weg en komen uit aan

overheid paden voor alle verkeer afsluiten. Een groepje stoutmoedigen, dat ons vooraf ging, komt met (gelukkig nog wel) hangende pootjes weer onze kant op. Met nog enkele achter op komende wandelaars vormen we meteen een grote groep. Sommigen besluiten de raad op te volgen dat het teruggestuurde

de rand van het dorpje en zien plotseling ook weer onze witrode marker- ing. In de verte nadert het

groepje dat daarstraks besloot via een andere weg de aansluiting met de route te zoeken. Het avontuur is voorbij.

Uiteindelijk komen we via een stijgend pad uit bij onze verzorgingspost. Te midden van ongerepte wildernis staan Conny en Toon het water al roerend aan de kook te

brenge. Om hen niet bij dit werk te storen hebben we maar 'yes' genomen. Bij Toon hebben we vervolgens onze klacht over de schietpartijen gedeponereerd, waarmee deze zaak tevens is geseponereerd!

Beneden ons zien we de auto's voortrazen richting Luxemburg, we steken een provinciale weg over en wandelen vervolgens een heel eind langs een bos, waarin de wind begin jaren negentig danig heeft huisgehouden. Het groepje wandelaars dat inmiddels al geruime tijd met ons opwandelt heeft een atletische basis en hun gesproken woord komt bij ons drieën over als: artificial intelligence. Gelukkig hebben we Tjeu, Paul en Sjeff al zo vaak ontmoet, dat ze hier en daar wel eens een woordje voor ons willen vertellen. Zo wordt bijvoorbeeld die 'anekdote' over de pijl van de voetpadendagen nog eens in geuren en kleuren verwoord: 'Op 'n zekere maandag wordt Tjeu, die in Tilburg op familiebezoek is, gebeld vanuit Weert met de melding dat hij als 'dader' op aanwijzing van een oplettende boswachter door het LAO (Landelijk Opsporings Apparaat) wordt gesommeerd om een vergeten pijl van de voetpadendagen te verwijderen. Het lukt Tjeu om zijn compaan - met wie hij de vorige zondag in de stromende regen 99,9% van de pijlen verwijderde - te vinden en enige tijd later zie je in de natuurlijke omgeving van Weert een man met gemillimeterd wit haar op weg gaan om de hele route nog eens na te lopen om die ene vergeten pijl te vinden en te verwijderen.' Ofschoon wij in zuidelijke richting wandelen, zijn we toch bezig zo'n 29 km te volgen van de GR AE 'Nord', een Belgisch stukje van de internationale rondweg Ardennen-Eifel. We zijn gestart in Harzé en zullen straks aankomen in Manhay. Het is een geweldig stuk natuur dat we vandaag mogen zien en beleven. De kleuren op de zonovergoten berghellingen zijn zo mooi dat proberen ze te beschrijven daaraan alleen maar afbreuk zou doen. Ook het geluid van de bergbeekjes dat

ons de hele dag begeleidt geeft je het gevoel aan een heerlijke vakantie te zijn begonnen. Een grafiekje leert dat we vandaag op een hoogte van 350 tot 550 meter wandelen. Op dit moment overzien we rechts van ons een prachtige vallei 'Ruisseau du Vieux Fourneau'.

Waarschijnlijk ver in het verleden moet hier in dit gebied een Jan hebben geleefd die een niet bescheiden heideveldje bezat, zijn nazaten bieden hem nog steeds naamsbekendheid door hem te eren met: Jehanheid. Niet duidelijk is of de vader van de later bekend geworden violist Henri Vieuxtemps die ome Jan gekend heeft, maar dat is welhaast zeker omdat ook hij van weleer was!

Ideaal lijkt dat gebied om hier op vakantie te zijn. De mogelijkheid is er; bij enkele vakantiehuisjes vindt juist als wij passeren een change-ment plaats. Het plaatsje heet Grand-Bru. Voor ons begint zo langzamerhand ook het zwaardere werk voor vandaag te komen. Niet dat de volgende helling zo stijl is, maar hij vergeet op te houden en het overtollige vochtverlies is dan ook weldra een feit. Gelukkig blijkt al dit klimwerk later niet voor niets te zijn, want waar een heuvel is volgt ook een dal. Nu hoor je ons ooit mopperen als ze ons - zo ergens halverwege een Kennedymars - in Thorn over al die leuk gerangschikte Maaskeitjes sturen. Hier hebben ze nog iets veel

mooiers bedacht. Over de totale lengte van een 'grootse' afdaling hebben ze van die kleine steentjes over het pad gestrooid, met daartussen ook nog enkele keien van enig formaat.

Als we dan eindelijk heelhuids beneden zijn aangekomen, staan we ineens in de dorpsstraat van Deux Rys. Een paar van de geweldig grote 'antieke' vakwerkhuisen worden op dit moment gerestaureerd, ben echt benieuwd hoe deze 'huysen'

er over er zien, want echt niet, ook al he pandjes wel l

Op het idyllisch gelegen dorpspleintje staat onze bus en worden we door Lieske en

Dini van soep voorzien. Chauffeur Frans houdt de passantenadministratie bij. Het heerlijke zonnetje en nog enige drankjes geven ons daar toch wel even de gelegenheid om iets langer te blijven plakken dan normaal. Na het groepsrentje beginnen we aan de laatste loodjes. Na een stijging die niet zoveel om het lijf heeft komen we in een groot beukenbos terecht. Het is hier ongelofelijk mooi. Het pad dat we volgen is nu

ineens sterk glooiend en af en toe moeten we wat sprongetjes wagen om 'n dieper spoor te overbruggen. Piet begint een beetje te vergeten dat hij een paar senioren op sleeptouw heeft en voor het eerst in vele jaren bewijst hij ons dat hij ook de bergen in zijn mars heeft en geeft Ad en mij het nakijken.

In een begeleidingsbrief van Theo staat dat we bij Petit Hoursine moeten opletten, want daar snijden

we de route af. Ons merkteken zal een silo zijn. Het vermaarde en merkwaardige kersendorp bestaat uit twee gehuchtjes, één ervan is Petit Hoursinne waar we nu zijn, aldus de mevrouw die bij één van de weinige (vakwerk)huizen in het dorp bezig is. Als er dan iets naar rechts ook nog een silo staat, mag u veronderstellen dat we enige twijfels krijgen over de begeleidende brief van Theo. We besluiten toch de anderen die een eind voor ons uit lopen te volgen en bij een splitsing rechtdoor te gaan. Het pad begint weer te stijgen en langzamerhand lopen we het groepje voor ons in. Na enkele minuten zijn al onze twijfels over een eventueel gekozen pad weg, want we ontmoeten Conny en Theo, die te voet op de terugweg zijn naar de verzorgingspost, nadat ze de busjes naar het eindpunt hadden gebracht. En de echte silo staat er wel degelijk, maar pas als we Petit Hoursinne alweer vergeten zijn. We gaan dan de markeringen missen want de officiële route loopt meer naar rechts om uit te komen in het plaatsje Grandmenil. Wij moe-

ten echter naar Manhay dat aan een doorgaande weg ligt. Trouwens, het kan niet meer fout gaan, want bij de twee splitsingen die nog volgen is een mooie pijl opgehangen, die gemaakt is van de laatste pagina van onze routebeschrijving. Eenmaal aangekomen in 'het niet aan schoonheid overhoudende' plaatsje Manhay is het nog een heel eind lopen langs de rijksweg

voordat we eindelijk onze benen even kunnen strekken in een van de herbergen en we moeten concluderen dat er weer een ferme klus is geklaard waar wel enige versnapering tegenover mag staan. Hoe het kroegje heet, waar we uiteindelijk belanden, weet ik niet, maar de Rochefort mag je er zelf uit de vitrine halen.

Het volgende uurtje verloopt, evenals de busreis, als altijd in een gezellige ambiance. We zullen u graag weer ontmoeten op onze eerstkomende Ardennen-tocht op 3 maart 2001 die gaat van Lavacherie naar La Roche. Vergeet niet tijdig in te schrijven, want het zal wel weer storm lopen, en denk dan meteen ook aan uw aanmelding voor de weekendreis naar Bouillon.

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

Programma prestatiewandelen

In het weekend van 12,13 en 14 januari 2001 wordt ons bijna traditionele trainingsweekend georganiseerd te Wintelre. (Informeer even bij Henk Plasman of er nog plaats is). Hierna zullen er op de woensdagavonden - **beginnende op 24 januari om 19.30 uur** - gezamenlijke trainingen gehouden worden. De locatie zal tijdens het trainingsweekend bekend worden gemaakt en is in de omgeving van Eindhoven of Best. Abusievelijk kondigden wij in een nieuwsbrief aan dat we op 14 januari naar Zaandam zouden gaan, maar dat gaat niet door.

Verder willen wij met een groep OLAT-wandelaars naar de volgende prestatietochten gaan:

Zondag 7 januari 2001 naar Rotterdam 10 km

Zondag 28 januari 2001 naar Zaandam - 25 km

Zondag 4 februari naar Rotterdam - 10 km

Zondag 25 februari 2001 naar Rotterdam - 10 km. **Attentie:** staat fout in het boekje van de SLA.

Zondag 11 maart 2001 Sint-Oedenrode - 20-35 of 50 km - **GRATIS VOOR OLAT-LEDEN**

Zaterdag 24 maart Amsterdam - Hoorn 42 km

Zaterdag 14 april 2001 Kennedymars Sittard 80 km

Weekend 21/22 april 2001 Nacht van Loon op Zand 15 uur.

Weekend 26/27 mei 2001 Int. Wandelevenement Weert 24 uur/100 EM/100/80/50km

Weekend 7/8 juli 2001 Kennedymars Someren gezamenlijke OLAT-ploeg.

Voor bovenstaande prestatietochten kunt u zich aanmelden bij: Mariet Ahlers of Theo Tromp

Deze prestatietochten tellen mee voor het OLAT-clubkampioenschap.

Ook voor de 100 EM in Engeland en de 28 uur van Roubaix bestaat de mogelijkheid om een verzorgingsteam te formeren i.s.m. met andere organisaties. Thans hebben belangstelling voor Engeland o.a. Stefan Grauer, Hugo Prinsen, Paul Canters en Theo Tromp.

DE BOSSCHE 100 VAN VRIJDAG 26 JANUARI OP ZATERDAG 27 JANUARI

Dit is traditie getrouw de eerste Lange Afstandtocht van het seizoen. Er zijn twee afstanden: 100 en 110 km. De 110 km telt mee voor de Long Distance Walker. Beide afstanden tellen mee voor het OLAT-clubkampioenschap. Start 26 januari 22.00 uur 'Concordia' SVD, Kooikersweg 1a, 's Hertogenbosch. Info: ☎076-5962270

DE BOSSCHE 100 IS GOED VOOR 500 BONUS PUNTEN + DE AFSTAND VOOR ONS CLUBKAMPIOENSCHAP

Laatste ACHT VAN HOOGVLIET 100 KM EURAUDAX VAN 18 OP 19 NOVEMBER 2000 KLAAS BAKKER

Zaterdagmorgen in de trein op weg naar Hoogvliet krijg ik de laagstaande zon in m'n ogen en denk: 'het wordt toch nog goed wandelweer dit weekeinde, ondanks de minder goede voorspellingen.' Samen met nog twee andere wandelaars kom ik omstreeks 12.00 uur de kantine van v.v. Meeuwenplaat in Hoogvliet binnen, waar de start van deze afscheidstocht zal zijn. Het is nog vroeg, en dus heb ik alle

tijd om wat bij te praten en me om te kleden voor de start die om 13.30 uur zal plaats vinden. Joop Wissink, de organisator, is al druk doende samen met zijn vele medewerkers om alles in goede banen te leiden. Er zijn veel bekenden onder de deelnemers, ook van OLAT. Om halftwee beginnen we met 103 wandelaars, die de volgende morgen om halftien terug zullen zijn. Met het Euraudaxsysteem weet je

precies waar je aan toe bent en hoelang je over een bepaalde afstand doet. Je wandelt zes kilometer per uur en met de rusten mee kom je op vijf kilometer per uur. Dus, dit weekend zijn we 100 km gedeeld door 5 km is 20 uur onderweg. Je blijft bij elkaar lopen en mag de koplopers, die het tempo aangeven, niet passeren. Ook moet je er voor oppassen dat je de wandelaars voor

je niet uit het oog verliest, want er is niet gepijld.

Na twee uurtjes is de eerste wagenstop, we krijgen een stukje appel en een beker soep. Deze stop mag 6 minuten duren en dan zijn we weer op weg naar Vierpolders waar de eerste binnenrust zal zijn.

In de kantine van de plaatselijke voetbalclub is het overvol met zoveel deelnemers. We hebben 25 minuten voor deze pauze. Om 17.30 uur gaan we weer naar buiten, het is inmiddels donker geworden en de wind begint aan te wakkeren, vooral tijdens de regenbuien waait het hard. Gelukkig hebben we de wind niet op kop. Na een wagenstop in Tinte - waar ik nog nooit van had gehoord - komen we even na 21.00 uur aan in Hellevoetsluis. Hier krijgen we in sporthal 'De Eendracht' een warme maaltijd aangeboden. Voor 22.00 uur moeten we volgens het tijdschema weer op pad zijn, dus gezellig natafelen is er niet bij. Het lukt evenwel om iedereen op tijd naar buiten te krijgen de donkere nacht in. Er wordt verondersteld dat we er met een volle maag wel even tegen kunnen. De volgende post is tegen middernacht en die mag maar vijf minuten duren. De compacte groep begint wat scheuren te vertonen. Vlak achter de 'tempobeulen' loopt een groep van zo'n 40 man die goed bij elkaar blijft: zij waren ook de vaste kern van de voorgaande Euraudax-tochten. Achter hen is wat meer ruimte gekomen en dreigt het peloton uit-

een te vallen in kleinere eenheden. Zolang je elkaar maar kunt zien is dat niet erg. Af en toe regent het en de plassen zijn niet altijd te ontwijken. We zijn nu op weg naar de binnenrust in Oostvoorne, waar minder dan 30 minuten mag worden gebivakkeerd. Om 2.00 uur dus weer naar buiten. Het is koud en nat en met maar 6 km/u loop je je ook niet meteen in het zweet. Tactiek is nu: na elke wagen- en binnenrust bij de laatsten te vertrekken om je dan naar voren 'te vechten'. Als je daar dan in geslaagd bent, wordt het tijd om te gaan wildplassen. Je zoekt een uitverkoren boom, even lekker ontspannen en dan vlug weg uit dat natte gras, door een grote plas die je niet zag, en weer verder je lotgenoten achterna. Om 3.30 uur stoppen we even in Rockanje.

Nu wordt het uitzien naar de binnenrust in Hellevoetsluis, op hetzelfde adres als gisteravond. Op de plek waar eerder het warme eten stond, staat nu ons ontbijt klaar. Binnen het uur moet alles geklaard zijn, en dat lukt aardig. Ik ben een van de laatsten die vertrekt en probeer me naar voren te 'worstelen'. Ik passeer wandelaars die een vreemd gebrabbel uitstoten en gebarenmakend vooruit proberen te komen, eerst dacht ik dat vermoeidheid de oorzaak was, maar het schijnen Noorse en Deense deelnemers te zijn. Verder zijn er deelnemers uit Duitsland, België en Frankrijk hier naar toe gekomen. De overige

wandelaars vertegenwoordigen alle Nederlandse provincies.

Het is nat en modderig, het regent bij vlagen behoorlijk hard. Gelukkig houden we de wind achter ons. Elkaar herkennen is moeilijk omdat de meesten diep zijn weggedoken in hun kraag, sommigen met capuchon of ijsmuts op. Een lange weg, de trambaan: aan het begin daarvan is het nog donker, aan het einde al licht. Even na achten staan we in de kou bij de laatste wagenrust: een banaan, warme limonade, we proberen in de luwte van de meerijsende auto's wat beschutting te vinden. Gelukkig krijgen de baankapiteins het ook koud, en spoedig zijn we dan ook op weg naar Hoogvliet en de finish, waar we enkele minuten voor 9.30 uur aankomen.

Joop Wissink heeft gedurende 20 jaar deze tocht en andere Euraudaxtochten vanuit Hoogvliet georganiseerd. Hij werd in september 75 jaar en hij vindt dat het nu genoeg geweest is en stopt er mee. Joop wordt letterlijk in de bloemetjes gezet. Veel toespraken volgen. Joop Wissink krijgt de zilveren KNBLO-speld, en de Erasmuspenning - een hoge Rotterdamse onderscheiding - voor het vele organisatiewerk dat hij deed o.a. voor de avondvierdaagse en de EHBO waar hij nog bij betrokken is.

Wij zijn allemaal best tevreden, het was een goed lopende tocht, ofschoon we weinig hebben gezien van de omgeving tijdens deze lange herfstachtige nacht.

Long Distance Walkers

De volgende LDW zijn uitgereikt:

Long Distance Walker: no 31 Theo Klanke, OLAT no 32 Adrie Zoon

Super Long Distance Walker: no 12 Niko van Hagen no 13 Jos van Gorp no 14 Ernst Westerhoff

Master Long Distance Walkers: no 2 Loes Gründmann no 3 Joop Wissink no 4 Ronald v Meensel
no 5 Joop van den Hoek

De Sectie Lange Afstand van de KNBLO heeft onlangs besloten door te gaan met het verlenen van erkenningen voor de **Master Long Distance Walkers** met een speciaal diploma bij **25 afstanden**, bij **40 afstanden** en bij **50 afstanden** die voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de Long Distance Walker

WINTERPROGRAMMA WANDELEN OP DINSDAG 2000 - 2001

Datum	Route	Startplaats
12 december	Dijkenroute	Conf...oord 'De Ruwenberg' St. Michielsgestel
26 december	geen wandeling	

9 januari 2001	Geeldersroute	Markt Liempde
23 januari 2001	Graaf van Hornepad	NS Station Weert
6 februari 2001	Tongelreep/Dommelroute	P-terrein zwembad 'Tongelreep'Eindhoven
20 februari 2001	Kuikseindroute	RK Kerk Middelbeers
6 maart 2001	Cranendonkroute	RK Soerendonk
20 maart 2001	Slibbroekroute	Vrijthof Hilvarenbeek

Voor aanvullende informatie kunt u terecht bij: **Jos ☎0495-535848** of **Truus ☎040-2110413**

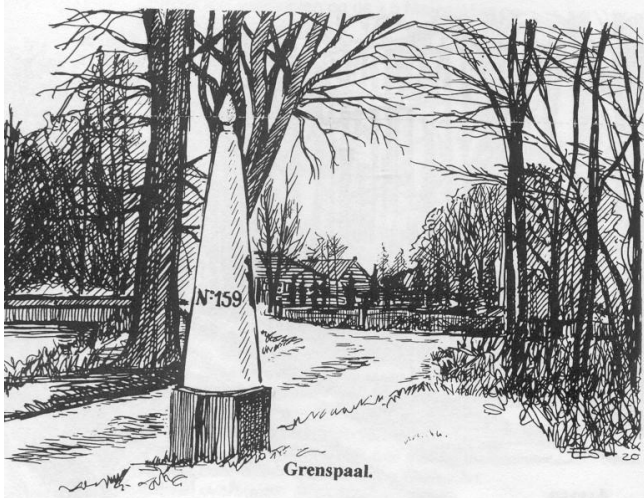
(Er is meer dan alleen maar) Wandelen op Dinsdag.

Dat hebben 14 enthousiaste wandelaars op 31 oktober kunnen beleven. Een enkele uitzondering daargelaten hebben de initiatiefnemers tot dusver gebruik gemaakt van bestaande routes. Elly Hölzken uit Udenhout heeft echter kans gezien om met glans deze traditie te doorbreken met een wandeltocht rondom haar eigen woongebied; door de drassige broekbossen van 'Nieuw- en Oud Tiend', het sompige natuurreserveaat 'Brand' en de wonderschone 'Loonse- en Drunense Duinen'. Denk daarbij aan de uitloper van de eerste herfststorm met 'n enkel buitje dat geen kwaad deed, maar vooral aan de betoverende vergezichten onder een kleurrijke wolkenhemel, en het plaatje is compleet. De verrassing van zo'n tocht 'vlak voor de huisdeur' schuilt vooral in de kennis van de streek, zijn bezienswaardigheden die vaak niet in een boekje zijn te vinden en de verscholen paadjes en passages, zoals dwars door een boomkwekerij. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat een viertal deelnemers zich spontaan heeft aangeboden een soortgelijke 'thuis'- wandeling te organiseren, die met genoeg zal worden opgenomen in het a.s. lente / zomerprogramma. En dát is nou precies wat zowel de initiatief- als de deelnemers beogen.

Christiaan Koehler

WANDELEN OP DINSDAG 14 NOVEMBER 2000

DOOR: MARGRIET FISCHER

Omdat Theo Tromp ongeveer anderhalf jaar geleden aan de wieg stond van het wandelen op dinsdag, en ik in die tijd zijn wandelende schaduw was, mocht ik natuurlijk mee toen hij onlangs besloot om eens te gaan kijken hoe groot dat kind nu geworden was. Het wandelen op dinsdag begon naar aanleiding van een klacht van een dame die pas lid was van OLAT en vond dat er doordeweeks ook wel eens gelopen kon worden, en trouwens die georganiseerde (winter)tochten vond ze veel te druk! Nu weten jullie allemaal dat Theo zich makkelijk laat uitdagen, dus werd er een oproep geplaatst voor een dinsdagwandeling. De start zou zijn in het klooster te Nuenen, de verwachtingen waren hoog gespannen, dus er werden 3 kannen koffie gereserveerd, maar er kwamen slechts 5 personen opdagen.

Gelukkig kwam onderweg Chris Klaasen er nog bij, die ons zelfs op zelfgemaakte snert trakteerde. Wat zal zijn vrouw Lien vreemd hebben opgekeken toen zij later thuiskwam en de pan uitgelikt vond. De tweede keer was de start in Geldrop en wie denk je dat er ontbrak? Juist, de dame die zo tevreden was over OLAT! We hebben haar niet meer gezien. De derde keer startten we in Borkel en Schaft, en toen was de groep al aardig op weg om te worden zoals hij nu is: groot!

Vandaag 14 november waren wij weer eens van de partij en met ons liepen er nog 26 wandelaars achter Theo Bouwmans aan, die deze route had geadopteerd. We maakten een rondwandeling om Stramproy van 20 km, met onderweg een stop in het 'Vosseven', een rustpauze op een boerenerf, gere-

geld door Tini Blanken (Jos wou daar met mij het hooi in) en het eindpunt bij 'Het kleine verschil'. De route liep o.a. langs het Areven, Vosseven en Stramproyerbroek, een stukje door België en tikte meerdere keren het Graaf van Hornepad aan. De zon scheen, de wind was stil, kortom: alles werkte mee om er een

fantastische wandeldag van te maken. Van mij had er iets minder asfalt (teerweg!!)in gemogen, maar we hebben ook een heel stuk heerlijk mogen glibberen, glijden en soppen langs de Aabeek. Organisatoren van wandelen op dinsdag: bedankt!

ZONDAG 19 NOVEMBER TOCHT NR 1 TE VALKENSWAARD

In gezelschap van Conny Nakken heb ik vandaag een schitterende tocht gelopen. Na de start om 8.15 uur begonnen we met een lichte miezerregen aan onze 40 km. Na een korte rondleiding door de buitenwijken van Valkenswaard, gaan we de bossen in. Al snel lopen we tussen de vennen van de Malpie - een groot natuurgebied met heel veel vennen in alle maten - over de heide, langs de bosrand, door het bos, over knuppelpaadjes.

Even wandelen we op de Belgische GR562 die van Valkenswaard naar Lanaken loopt, en na ongeveer 10 km. komen we aan bij de eerste post. Na een korte stop gaan we weer verder. Nu lopen we even op het Vennekespad en steken de Tongelreep over. De paddestoelen tieren hier welig, er zitten heel bijzondere exemplaren bij; hoewel de

brouwende monniken. Wij hopen dat Peter hier vandaag nog weg komt. (later hoorde ik dat, dat niet zo moeilijk is geweest want het bier smaakte niet zo lekker).

Na het verlaten van de Achelse Kluis steken we de Warmbeek over en lopen tussen het ruisende riet langs de oever. We krijgen ook nog te maken met een enge oversteek via een wormstekig en glad boomstammetje, maar we mogen ook onder een prachtige ereboog doorlopen. Hier en daar staat een bijzonder soort tennis-scheidsrechterstoel aan de bosrand opgesteld, die waarschijnlijk bedoeld zijn om wild te observeren. We komen langs een monument voor de gevallen slachtoffers tijdens de 1^e Wereldoorlog 1914-1918, genaamd 'Elektrische draad'. Dit Belgische Oorlogsmonument is hier

meeste in schutkleuren, zien we ook een stel roodwit gestipte.

In de verte ontwaren we een groot gebouw met torens, een ommuring met daarin een nis met een Maria-beeld, en we komen nu dus bij de St. Benedictus Abdij ofwel de Achelse Kluis (deze benaming vanwege de slot-monniken.) Gezien de grote brouwketels die bij het betreden van de rustplaats staan opgesteld, denk ik dat wij hier hebben te maken met trappistenbier

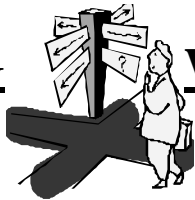
door de gemeente Hamont-Achel geplaatst en symboliseert de grensversperring die destijds liep tot aan de IJzer-linie. We gaan nu over op de echte OLAT glibber paadjes. Als klap op de vuurpijl mogen we een echte mestvaalt oversteken, en galant als ik ben, mag Conny er als eerste overheen. Als blijkt dat zij er niet tot aan haar nek in zakt, volg ik. Bij het binnenkomen van Gastel, via de Bergsestraat, blijkt weer eens dat onze onvermoeibare parkoers-

bouwers kosten noch moeite sparen om ons een welkomstgevoel te geven bij het naderen van de caférustpost. Zeker 50 dennenbomen zijn speciaal geplant en versierd met veelkleurige bloemen op de aanlooproute naar 'De Cranenhoeve' waar een verdiende rust wordt genoten. We gaan weer verder op deze 'gruwelijk' mooie tocht, uitgezet door Ad Verbakel (na de mestvaalt wist ik zeker dat hij de dader is), met minder dan 5% verhard. We worden getraakteerd op koekoeksbloemen en kamille die aan een tweede jeugd zijn begonnen vanwege het zachte weer, en ook de zon laat zich nu even zien. Vanuit de verte mogen we nog een blik werpen op de Kluis, waar we met een grote boog omheen lopen. Na een mooi stuk langs de rand van de Groote heide met veel vennen, Baronie Cranendonk, en een uitkijktoren beginnen we wel heel veel dorst te krijgen, maar gelukkig doemt daar de vrachtauto op van de wagenrust en kan de dorst gelest worden, in combinatie met een lekkere kom Sint-soep.

De laatste etappe voert ons langs zandverstuivingen, tussen goudkleurige hoge grashalmen door en als toetje wordt ons nog een prachtige oranje kleurige vuurbol geserveerd. Heel even dacht ik dat het industrieterrein met de immens grote fabriekshallen van de MCB roet in het eten zou gooien, maar het afsluitingstraject is even landelijk als de rest van de tocht. Na de regenjas nog een paar keer aan en uit te hebben getrokken komen we in de stromende regen aan bij het eindpunt en kunnen daar onder het genot van een lekker glaasje trappist nog even napraten met andere wandelaars die het er allemaal over eens zijn dat dit een fantastisch mooie tocht is geweest.

Alle medewerkers: bedankt.

Margriet Fischer

Uitslag Grote Clubactie: Op de door OLAT verkochte loten viel slechts één prijs op lotnr. **3112065** en de winnaar is: J. Cornelissen in Den Bosch.

MARSKRAMERPAD LAW 3-11: Geopend op 23 november 2000

Deze nieuwe wandelroute van het Wandelplatform loopt van Deventer naar Amersfoort. Het pad is gerealiiseerd in samenwerking met Staatsbosbeheer. De folder geeft aan dat maar liefst 70% van de route over onverharde paden en wegen gaat. Kenmerkend voor de gebieden waarin het Marskramerpad is aangelegd zijn: het open cultuurland-

schap in de uiterwaarden, het kleinschalig boerenland in de Geldersche Vallei, en de bossen, heide en zandverstuivingen op de Veluwe. De vele onverharde en soms rulle zandpaden en daarbij het heuvelachtig terrein maken deze wandelroute tot een nieuwe uitdaging. Begonnen aan de tocht in Deventer kunt u, na 100 km wandelen, verpo-

zen in het historische hart van Amersfoort. Natuurlijk is het parkoers ook omgekeerd gemarkeerd met de bekende witrode strepen. De gids kost f 21,90 en is te koop bij het Wandelplatform, VVV-ANWB en voor leden ook te bestellen via onze OLAT-boetiek.

Hooydonkbrug (Hertog Hendrikpad)

In een eerdere informatie konden we lezen dat de nieuwe brug bij de Hooydonkse watermolen onder Nederwetten per eind oktober/half november gereed zou zijn. Gewaepend met m'n fotoestel toog ik op 31 oktober naar de Dommel om daar een kiekje te maken voor OLAT-Nieuws. De werkzaamheden aan de brug waren in volle gang, maar zoals u op de foto kunt zien, zal de geplande datum niet gehaald worden. Als de weergoden ons gunstig gezind zijn, en de Dommel binnen haar oevers blijft, mogen wij aannemen dat de wandelaars het komende voorjaar gebruik kunnen maken van de nieuwe brug.

Wij zullen u op de hoogte houden, wanneer het Hertog Hendrikpad hier weer de route kan volgen volgens de beschrijving in het boekje. Tot die tijd volgt u de tijdelijke markering vanaf de watermolen richting Wilhelminakanaal om daarna linksaf te draaien richting Son. Bij de werkhaven gaat u weer linksaf (Driehoek). Na ongeveer een kilometer gaat u bij een slagboom naar links via een zandpad dat bij de

Dommel uitkomt, en op de oorspronkelijke route. U moet door deze omweg rekening houden met ongeveer een half uur extra wandeltijd.

Nieuwe Topogids 'Vlaanderenroute' GR 128 Oost

In *Wandelen-Recreatief (een uitgave van Grote Routepaden, van Stralenstraat 40, 2060 Antwerpen 003232327218)* treffen we de aankondiging van de vernieuwde uitgave van het oostelijk deel van de Vlaanderenroute, die dwars door Vlaanderen loopt over een afstand van 700 km.

In de gids wordt het oostelijk traject beschreven van Aalst tot Aken. Dit pad met een lengte van 300 km gaat

door de Faluintjes, het noordelijk deel van Vlaams-Brabant, de Dijlevallei, Haspengouw, de Voer- en Mergelstreek. Op de route zult u landschappen en dorpen treffen in gebieden die nog weinig bekend zijn. Aansluitende varianten zijn gemaakt naar Leuven en Tongeren, evenals vanaf de stations in Aalst en Sint-Truiden. Het pad is doorgetrokken door Nederlands-Limburg en loopt tot Aken.

In de topogids staat de route nauwkeurig beschreven en is in kleur ingetekend op kaartjes van 1:50.000. Ook aan bevoorrading, overnachting en openbaar vervoer wordt aandacht besteed. Daarnaast zijn maar liefst 25 suggesties opgenomen om uw dagtochten in te delen.

Het boekje kost BEF 455 + verzendkosten en is te bestellen op bovenstaand adres.

Nieuwe wandelroutes in de grensregio

EINDHOVEN - 'Uitgezet door mensen die verstand hebben van wandelen'. Zo typeert E. van

Turnhout van het regio-orgaan SRE de elf nieuwe wandelroutes in het Belgisch-Nederlandse grensgebied

die onlangs verschenen. Het zijn elf wandelroutes van rond de twintig kilometer lengte, waarvan de kaart-

jes verkrijgbaar zijn bij de VVV-kantoren.

"Onze routes in de serie 'Wandelen in Kempen en Peel' zijn bedoeld voor de echte wandelaars, mensen die een flink stuk willen wandelen, afstanden van zo'n drie à vier uur. Er is nu niets tussen de vele plaatselijke wandelroutes van een paar kilometer van VVV's en Staatsbosbeheer en de landelijke Lange Afstand Wandelroutes die liefhebbers in etappes kunnen lopen", aldus van Turnhout.

De routes zijn in elkaar gezet door twee vrijwilligers, aan de hand van stafkaarten en suggesties van het SRE, dat gezorgd heeft voor de bewegwijzering en de verdere werkzaamheden. Dat is deels gebeurd met Europees geld in het kader van een Stimulus-bijdrage. Dit omdat het om een samenwerking

gaat met het Streekplatform Noord-Limburg in België, het samenwerkingsverband van een negental gemeenten in de Belgische grensstreek.

In die samenwerking zijn in totaal 35 projecten in uitvoering, waarvan de helft in Nederland, tot een totale investering op toeristisch gebied van 21 miljoen gulden. Onder die projecten vallen bijvoorbeeld: bijdrages aan het Waalres Museum, de ombouw van Carolus in Valkenswaard en restauratiewerkzaamheden van de Achelse Kluis. De nieuwe middellange afstandswandelingen aan de Nederlandse kant van de grensregio zijn de Meerisroute rond Waalre, de Hassetsvennenroute tussen Borkel en Schaft en Valkenswaard, de Cranendonckroute tussen Budel, Maarheeze en Soerendonk, de

Buulder Aaroute tussen Leende en Sterksel en de Heeze-Leenderoute rond Leende. Aan de Belgische kant betreft het de Warmbeekvalleiroute rond Hamont-Achel, de Kolisbosroute en Grote Heideroute bij Neerpelt en de Reppelroute en Kleine Brogel- en Grote Brogelroute. Enkele van de routes kennen verkortingslussen, zodat ze korter te maken zijn.

De folders bevatten een overzichtskaartje en een beschrijving van de omgeving. Ze kosten f 2,50. De SRE-projectgroep wil 'Wandelen in Kempen en Peel' volgend jaar afronden met vijf of zes wandelroutes in de Peel. De elf wandelroutes van 'Dommelvallei' zijn onlangs ten doop gehouden in Achel.

Overgenomen uit het Eindhovens Dagblad

JAN LEGIUS MAAKT ZIJN 50.000 KM VOL

Onze wandelvriend en zilveren OLAT-lid Jan Legius uit Veldhoven heeft onlangs zijn 50.000ste wandelkilometer is zijn wandelboekje laten verifiëren.

Wij wensen Jan - iedereen kent hem van de cafécontroleposten tijdens de winterseries - van harte proficiat met zijn prestatie en hopen dat hij zijn geliefde wandelsport nog heel lang mag blijven beoefenen.

WIJ WILLEN ONS EVEN VOORSTELLEN

Door Jan van Boerdonk

Sinds december 1999 zijn we lid van de OLAT. Na mijn beenbreuk in 1996 was het, na een paar maanden op bed gelegen te hebben, toch best moeilijk om weer te leren lopen.

Een goede vriend van mij, Theo van Hamond, kwam op het idee om samen twee keer in de week een stuk te gaan wandelen en wel van de wijk Kienehoef naar het centrum van ons dorp. Wat we toen nog niet wisten: we begonnen in het groenste dorp van Europa, juist ja: Sint-Oedenrode.

Langzamerhand ging het beter, steeds beter.

De eerste echte tocht, die wij samen wandelden, was in mei 1997 en liep van Rooi naar Oirschot. Een tocht

van ongeveer 35 km; dat was afzien.

U raadt het al: bloed, zweet en blaren en 'onze vrouwen' maar zitten wachten op een terras, en bij aankomst rap met de auto terug naar huis.

Om niet doelloos rond te wandelen, besloten we fietsroutes te gaan wandelen, waarvan er enkele in Rooi beginnen: De Hazenputroute, Peppelroute, Populierenroute en de Schekenroute. Dat zijn tochten van 20 à 30 kilometer door zeer mooie stukjes natuur in Brabant.

Pasen 1998. Wijk en Aalburg; tot dan de tocht der tochten: 50 km regen, hagel, sneeuw, maar we hadden geen regenkleiding bij ons en waren nog onervaren. In datzelfde jaar deden we het 'rondje Someren':

40 km tijdens de Kennedymars. Dat was een makkie en we besloten meteen daarna om het jaar daarop de 80 km te gaan doen.

Als je uit Sint-Oedenrode komt, dan heb je natuurlijk ooit van OLAT gehoord. Na bij Marinus van Roosmalen op de koffie te zijn geweest en over OLAT te hebben gesproken zijn we lid geworden.

Daarna zijn we aan de OLAT-winterseries begonnen. Dat zijn prima geregelde en verzorgde tochten.

Sinds die tijd hebben we drie Kennedymarsen gelopen en één keer de lange afstandtocht van 60 km.

We hopen nog veel wandelschoenen met onze nieuwe hobby te mogen verslijten.

Groetjes, Jan en Theo

MEHRTAGE MARATHON MUENCHEN OBERBAYERN, SLOT

4-8 SEPTEMBER. Peter van de Ven

Woensdag 6 september: Na twee dagen de Grosse Strecke gelopen te

hebben, en met in het niet geheel geslaagde Hohe Munde-avontuur nog in het achterhoofd, besloot ik vandaag maar voor de kleine afstand te kiezen. Trouwens, alles is betrekkelijk: de "verschrikkelijke" berg was niet terug te vinden op de toch zeer gedetailleerde "TAOTW" (ik mag geen reclame maken voor deze atlas, daarom maar een afkorting). Na een "wilde" dag was het voor Bert Mann, de organisator, een "wilde" nacht geweest. Er bleek achteraf zoveel in onze startaccommodatie niet goed geregeld te zijn, dat we een paar dagen na onze terugkomst een brief van drie kantjes ontvingen met als onderwerp

"Talrijke bezwaren van de deelnemers over eclatante ergernissen met betrekking tot het gemeenschappelijke onderkomen en de gemeenschappelijke verzorging". Wat ons tot dan toe was opgevallen: de matige kwaliteit van de warme maaltijd: een keer erwtensoep als hoofdgerecht en een keer een prikkie wortelen met vleesblokjes. Toen Bert de pachteres daar over aansprak, werd het ontbijt, dat al voor ons klaarstond, weer weggehaald en ze eiste dat alle wandelaars de volgende dag zouden vertrekken. Door bemiddeling van

de politie is dit allemaal niet doorgegaan. Wel konden wij op deze dag onderweg nauwelijks verzorging krijgen, want veel levensmiddelen waren 's-ochtends al ingezet om de wandelaar toch een ontbijt aan te kunnen bieden. Mijn eerste aantekening van deze dag was dan ook: krijgen we vanavond nog te eten? Het hoogteverschil van de Kleine Strecke was 343 meter, nog niet eens zo'n groot verschil ten opzichte van de Grosse Strecke: 490 meter. Ja, en nu klopt het hele verhaal niet meer, want vanuit de bebouwde kom van Leutasch / Oberweidach kregen we een stevige stijging door het bos over een smal pad van 1100 naar 1640 meter!

Onderweg nog een uitzichtspunt, de Hochmoos, en voor het eerst konden we de Hohe Munde in de zon zien liggen. Het was überhaupt de eerste keer, dat we het dal uitgebreid konden bezichtigen. Bij de Wilmoossee, waar zo weinig water in stond dat het eigenlijk meer een ven was, was na acht kilometer de eerste officiële rust. Niet voor het eten, maar een halve liter bier gaat er altijd wel in. Een paar honderd meter verderop was een echte Wirtschaft en daar hebben de feestvierders: Hans, Joop, Lodewijk Zwennes en ik het ervan genomen. Het terras en het weer nodigden daar ook toe uit: zon en bijna twintig graden. Ook de forefilet ging er in als gesneden koek.

De volgende vijf kilometer bewandelden we een vrij gemakkelijke weg door het bos naar Seefeld. Dit plekje was trouwens zo idyllisch, dat er ook een pendeldienst met een bus hiernaartoe mogelijk was. Een vrij gemakkelijke weg, echt iets voor de IML. En inderdaad, ruim een week later was dit het eerste stuk van de route van de eerste dag van de Einhorn-Marsch Seefeld. Voor wie wil weten of dat gebeuren

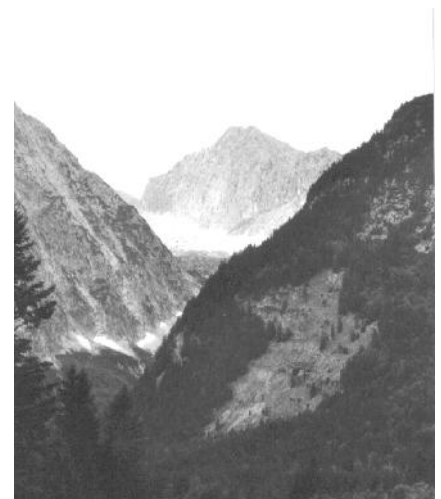
ook de moeite waard is geweest: zie het

novembernummer, waar Constant Dedel alles in geuren en kleuren uit de doeken heeft gedaan.

In het centrum van Seefeld een typische toeristenattractie: koetsjes met paarden. Op een plein bekeken we een grote plattegrond van de omgeving om te kijken of we op onze route nog lastige obstakels tegen zouden komen. We hadden beter, net zoals Conny en Theo, direct het terras op kunnen zoeken, want we hadden het qua hoogteverschil nu wel gehad. Wel jammer dat het weer veranderde, door de bewolking daalde de temperatuur enkele graden. Gelukkig ging het niet regenen.

Een kilometer buiten Seefeld liepen we langs hotel Schneeweiss. Hier zouden een week later belangrijke autoriteiten overnachten in verband met het IML-evenement. Er stond ook een antiek reclamebusje. Dit zou ook in Nijmegen bij de Vereniging gestaan hebben, het is mij toen niet opgevallen.

De laatste tien kilometers (de totale

afstand vandaag was 29 kilometer) liepen we overwegend door bos, waarbij er toch nog een beetje geklommen moest worden. Toen het pad op een gegeven moment uitkwam bij de verkeersweg Seefeld-Leutasch werden we voor het eerst sinds we aan de marathon

begonnen waren geconfronteerd met behoorlijk veel verkeer. Het laatste wat ons vandaag opviel was een kinderspeelparadijs dat vlak voor Oberweidach tegen een helling aanlag. Vanaf een terras konden we meegenieten van alle attracties, die de jeugd anno 2000

Donderdag 7 september: Dit was de dag dat we in het buitenland zouden starten voor de wandeling. Om daar te komen, moesten we met de bus naar Mittenwald in Duitsland. Er was nu wel een aanzienlijk hoogteverschil tussen de Grosse en de Kleine Strecke: 362-1465 meter. In de bus vertelde Bert Mann nog dat de Grosse Strecke voorbehouden was aan ervaren bergwandelaars. In het lijvige bulletin, dat we elke dag kregen, stond ook heel duidelijk: geen halve schoenen- of turnschoenenwandeling. Aangezien ik alleen maar de beschikking had over "halve" schoenen, was de keuze voor de korte afstand logisch. Wij gingen met de tweede bus, om de "goeien" niet voor de voeten te lopen. Vandaag wandelde ik met Joop en Lodewijk. Toen we in de bus zaten en op de eerste vijf kilometer was het regenachtig weer. Omdat Bert Mann gezegd had dat de grote klim voor de kleine afstand, de Franzosensteig, moeilijk begaanbaar was, was de door ons te lopen afstand waarschijnlijk minder dan de helft van de grote afstand. Daarom gingen wij op voorstel van

kreeg voorgeschoteld. Dank zij Theo Tromp waren we daar op tijd weg om ons precies volgens de spelregels, voor vijf uur af te melden. Het avondeten: Of de hemel tussen Bert Mann en de pachteres nu was opgeklaard of niet, de aangekon-

Joop een kijkje nemen bij de Lautersee. Hiervoor moesten wij drie kwartier door het bos lopen. Even was ik bang dat vanwege het slechte weer en de doordeweekse dag we nergens binnen konden zitten, maar om halftien zaten we toch aan de koffie met gebak. Toen we daarna aan de andere kant van de Lautersee weer terug naar Mittenwald gingen, kwamen we Dirk Maassen van de Brink tegen. Hij was weer verdwaald, misschien moet Gerrie Makkink beter op hem passen! In Mittenwald nog enige boodschappen gedaan: een batterijtje voor mijn horloge, en geld pinnen voor Dirk. Een paar kilometer buiten Mittenwald passeerden we de Gletscherschliff, een kloof. Achterin kwam een waterval van 23 meter hoogte naar beneden, maar om dat te zien

digde haantjes waren er. Wel viste Arie van Veen - en hij heus niet alleen - voor een tweede portie salade achter het net, maar daar was snel een oplossing voor gevonden, aangezien hij wel een pondje meer kon gebruiken, en ik er wel eentje kon missen...

moesten we entree betalen, daar hadden we geen zin in. Bij de Leutaschklamm namen we een rust. Dit was eigenlijk veertig minuten na Mittenwald niet perse nodig, wel hadden we zo een schitterend uitzicht op het Karwendelgebergte. Midden in het bos passeerden we de

grens. Op deze "bijzondere" plek mijn wandelmaten maar op de foto gezet. Achter Lodewijk stond "Achtung", maar ik denk dat ze alle drie even (on)gevaarlijk zijn. !!!!!!!!!.....!!!!!!!
Op de grote weg, een kilometer verderop, was de grenspost voor autoverkeer bij de Baerenwirt. Aan

de andere kant van de weg lag een ruïne van een vesting, hier was tijdens de dertigjarige oorlog in 1632 nog hevig gevochten. Hierna gingen we over de grote weg naar Burggraben, de enigste plaats van betekenis die we nog tegen zouden komen. In Burggraben zou een officiële controle zijn, maar het lag er zo uitgestorven bij, dat we dachten dat die al opgeheven was. Daarom gingen we maar door over een bosweg langs het riviertje Leutascher Aach.

Aan de andere kant van het dal zagen we de Wettersteinwand liggen, een aantal bergtoppen, in hoogte variërend van 2151 tot 2477 meter. Over een van die toppen, bij de Meilerhütte op 2373 meter, zou de Grosse Strecke lopen.

Voor ons bleef het langs die rivier naar mijn zin een beetje te vlak. We wilden nog aanleggen bij een vakantie camping met restaurant, maar omdat die dicht was, liepen we 300

De laatste wandeldag, vrijdag 8 september: voor het eerst sinds dinsdag liep ik weer de Grosse Strecke, op grotere hoogten is er toch meer te genieten dan als je grotendeels het dal aanhoudt. Al die dagen had ik in de korte broek gelopen, wat enkele keren tot opmerkingen leidde, of ik niet te koude spieren kreeg. Vandaag was het inderdaad tot een uur of negen koud. Waarschijnlijk was het 's-nachts een paar graden boven nul geweest, en dan is het een paar uur na zonsopgang dus ook niet meer dan zeven à acht graden. De eerste berg, die we over een brede bosweg beklommen, was de Hoher Sattel. Toen we een paar honderd meter geklommen hadden, zagen we achter ons in het dal de bovenste helft van de Hohe Munde boven het witte wolkendek uitsteken.

Op de top was een kastje, waar je een stempel kon halen. Al gauw bij het afdalen verruilden we de brede bosweg voor een smal pad. Toen even verderop een stuk van het pad, waarschijnlijk door erosie, verdwenen bleek te zijn, werd met ver-

meter terug naar de Hubertushütte. Dit leek op een vijfsterrengelegenheid met Sauna, Bubbelbad, Massagesalon, Zwembad enz., maar gelukkig konden we er iets nuttigen. Even verderop was er de samenkost met de Grosse Strecke en om kwart over vier waren we in Unterweidach en vlak bij de finish. Heel erg vervelend voor Arie Evegroen en Hans Hoek dat het rond die tijd weer begon te regenen. Die waren rond halfvier bij de Meilerhütte weggegaan, en bij de toch al niet gemakkelijke afdaling was het nu extra oppassen vanwege glibberige steentjes.

Bij de finish troffen we ook Hennie van Rhonwijk. Die bleek 's-ochtends toch de Fransozensteig beklommen te hebben, en in tegenstelling tot wat Bert Mann gezegd had, was die te doen. Ze vond het wel jammer dat ze ons niet meer gezien had bij de start, want ze had enige roots liggen in Mittenwald,

een kracht iedereen over het moeilijke stuk heen geholpen. Een kleine kilometer verderop, toen we al weer bijna in het dal waren, bleek ik ergens een markering gemist te hebben. Toch had ik niet echt veel omgelopen toen ik bij de controle aankwam. De zon begon weer aan kracht te winnen, het was lekker om daar in de luwte te zitten.

Daarna ging het langs een beekje naar Scharnitz. Deze plaats heeft een bijzondere betekenis voor mij omdat ik daar drie keer de Karwendelmars heb gelopen (in 1977, 1980 en 1990). In die plaats wachtten Hans Hoek en ik op Arie, die zijn wandelstokken bij de controle had laten liggen. Lodewijk en Joop Krul liepen door.

Vorbij Scharnitz liepen we een tijdje langs het riviertje de Isar. Vlak bij een grintaafgravingsbedrijf staken we de rivier over en nu zou de meest imposante klim volgen. Hier raakten we ook Hans kwijt. In het begin passeerden we nog wat dagjesmensen, maar daarna werd het rustig. Toen we op een gegeven moment achterom keken, zagen we een aantal toppen van het Karwen-

delgebergte liggen. Dit was nog mooier dan gisteren, want nu zagen we ook besneeuwde toppen. Daarna was het nog drie kwartier voordat we bij de Oberbrunner Hütte aankwamen, het was weer "a long way to Tipperary". Bij de hut dachten we weer aansluiting bij de anderen te krijgen, maar er bleek niemand van de Marathon aanwezig te zijn. Wel kwam tien minuten na ons, ons kersverse lid Stefan Gauer met vriendin aan. Van de echte top van de berg, die gemarkeerd werd door een kruis, een foto gemaakt. Om het geheel te verlevendigen, waren Arie en koeien bereid beeldig te zijn. De afdaling, langs alweer een andere beek, was ook weer de moeite waard. In het begin alweer zicht op een bergketen, dit was waarschijnlijk de Wettersteinwand van gisteren. Deze bergen waren lager dan die van de Karwendel, want geen enkele top was met sneeuw bedekt. Toen we weer in het dal waren, passeerden we in het dorp Giessenbach een gelegenheid met de intrigerende naam "Ramona". Hier hadden ze ook tientallen vogeltjes. Die zou ik een week later pas bezichti-

gus zou ze extra genoten hebben van dat half uur, dat wij daar hadden doorgebracht. Om kwart voor zeven kwamen Hans en Arie bij de tennishal aan. Vooral Arie was blij dat hij terug was, na het eten had hij tijd nodig om weer in zijn normale doen te komen. Maar ook hij was na achten toch weer zo ver boven Jan, dat hij kon meegenieten van de Tiroolse avond. Belangrijkste gebeurtenissen op die avond: Lodewijk op de foto met enige Tiroolse schone, want wij hadden de groeps prijs als grootste buitenlandse groep en Conny Nakken die het toneel mocht vegen. Ja, als je met zo'n knappe Tiroolse jongen aan de zwier gaat, dan hangt er ook een "prijskaartje" aan vast! We zullen er maar van uitgaan dat haar "Hollandse" jongen haar beter behandelt (voor en na 19 september)!

delgebergte liggen. Dit was nog mooier dan gisteren, want nu zagen we ook besneeuwde toppen. Daarna was het nog drie kwartier voordat we bij de Oberbrunner Hütte aankwamen, het was weer "a long way to Tipperary". Bij de hut dachten we weer aansluiting bij de anderen te krijgen, maar er bleek niemand van de Marathon aanwezig te zijn. Wel kwam tien minuten na ons, ons kersverse lid Stefan Gauer met vriendin aan. Van de echte top van de berg, die gemarkeerd werd door een kruis, een foto gemaakt. Om het geheel te verlevendigen, waren Arie en koeien bereid beeldig te zijn. De afdaling, langs alweer een andere beek, was ook weer de moeite waard. In het begin alweer zicht op een bergketen, dit was waarschijnlijk de Wettersteinwand van gisteren. Deze bergen waren lager dan die van de Karwendel, want geen enkele top was met sneeuw bedekt. Toen we weer in het dal waren, passeerden we in het dorp Giessenbach een gelegenheid met de intrigerende naam "Ramona". Hier hadden ze ook tientallen vogeltjes. Die zou ik een week later pas bezichti-

gen bij de Einhorn-Marsch Seefeld, want we besloten door te lopen, tot we weer wandelaars tegen zouden komen. Helaas zijn we daar die dag niet meer in geslaagd. De weg door het Bauernwald was vrij lang, er zaten nauwelijks bochten in, en met het valse plat klommen we toch weer tientallen meters. Toen we de week daarop de IML liepen, vreesde ik het ergste, maar toen werden we wel getrakteerd op een mooi stuk.

Toen we uiteindelijk uitkwamen op de weg Seefeld-Leutasch wilden we zo snel mogelijk, desnoods op een niet organieke manier de tennishal bereiken, om toch zeker te zijn van

medailles, oorkondes en IVV-stempels. De streekbus kwam dan ook als een geschenk uit de hemel. Bij de finish zaten Theo en Conny lekker in het zonnetje aan een pilsje. Helaas belde Hans met zijn GSM, en toen bleek dat die, samen met Joop en Lodewijk, bij "Ramona" zaten. Al voor de laatste klim naar de Oberbrunner Huette waren ze in de fout gegaan. Ze waren daar van de weg af gegaan, terwijl ze dat pas op het laatste stuk hadden moeten doen. Zij gingen dus de "verloren schapen" met de auto afhalen. Ik "offerde" mij op om het net

bestelde pilsje van Theo op te drinken, en toen Arie een half uur nodig had voor administratieve toestanden, was dus ook Conny's pilsje de moeite waard!

's-Avonds gegeten bij de Pizzeria van het vlakbij gelegen zwembad. Een warme maaltijd van de organisatie was niet meer mogelijk, en met de heisa van een paar dagen geleden nog in het achterhoofd was het wel gemakkelijk om zelf te kunnen bepalen hoeveel we wilden eten en hoeveel we er voor wilden betalen. Lodewijk kende dit zwembad nog. Hij had daar dinsdag nog gezwommen, en er zelfs speciaal een zwembroek voor gekocht!

Zaterdag 9 september, de terugreis: Theo wilde om zeven uur weggrijden, en dat lukte. Een ontbijt was ook binnen een half uur geregeld, want toen vonden we in het stadje Telfs, aan de voet van de Hohe Munde, een bakkerij.

Er stond daar ergens ook nog een grote knuffelbeer, plm. 6 meter hoog.

Eigenlijk had Lodewijk Zwennes zich hier moeten laten vertroetelen, dan heeft hij misschien een klein beetje de indruk hoe het aanvoelt, als je iets te stevig aangepakt wordt!

In het begin was het veel afdalen over bochtige wegen, en ook nog meer dan een half uur in de file staan i.v.m. een paard en wagen, geladen met biervaten, die onderweg waren naar een bierfeest. Even later strooide een tractor nog hooi over de weg, en dat moest ook opgeruimd worden.

Verder verliep de reis door Duitsland voorspoedig. Wij hadden het naar onze zin in "onze" Mercedes: de drie passagiers bleken dezelfde muzikale voorkeur te hebben, en op zijn tijd hadden we ons natje en ons droogje. Het had slechts een nadeel: als Theo in 2001 weer een reis plant, wil ik dan nog wel mee, als er in het arrangement geen Mercedes meer aangeboden wordt??

DE ROGSTEKERS WANDELMARATHON

Ad van Asten

Eindelijk is het er toch van gekomen om eens aan 'n wandeltocht deel te nemen die niet direct van ons clubje is. Zondag 22 oktober togen wij naar Weert om daar deel te nemen aan de Rogstekerstocht. In de bus naar de Ardennen was een folder rondgedeeld waarop deze tocht van a.v. Weert werd aangekondigd. Ik had geen betere keus kunnen maken.

Nadat we Lieske en Tjeu hadden opgehaald reden we rechtstreeks naar 'Dennenoord' waar de start

was. Bij aankomst zie ik al meteen een bekend gezicht naar buiten komen: Hugo Prinsen uit Valkenswaard, hij is er vandaag vroeg bij. Nog niet uitgekletst, want ook Co uit Woerden is er, en komt ook Sjef Koolen aanzetten, per fiets wel te verstaan. Als ik eenmaal binnen ben, zitten ook Conny en Theo daar al aan de koffie, en als ik me op de '42' heb ingeschreven bij Henriette, die zo op 't gezicht weet dat ik van OLAT ben, hoef ik me

niet ongerust te maken dat ik me vandaag eenzaam zal voelen. Tjeu werpt zich op als m'n begeleider, al zegt hij er wel bij dat hij straks onderweg nog wat klusjes moet doen. Omdat Dennenoord helemaal buiten de bebouwde kern ligt, hoeven we geen woonstraten door, maar zitten meteen in de natuur. Ik kijk even door de routebeschrijving en zie al vlug dat ik daar niet veel aan zal hebben: vier pagina's met nummers in a,b,c uitvoe-

ring, dus maar op de pijlen af gaan. Dat lukt goed.

Amper zijn we warm gedraaid of er staat al een verzorgingspost: de koffie die we daar krijgen, is instant en volstaat verder voor de hele route. Sjef, die aan de start nog beloofde dat hij voorlopig niet aan snelwandelen 'zou doen' komt langs stuiven, in korte broek en geen tijd!

Dan maar op Conny en Theo wachten, die ook net aan komen lopen. Waar blijft de tijd dat je Theo nog in cadans zag voortbewegen!

Er volgt een stukje route dat ik mij meen te herinneren van de voetpadendagen, een maandje geleden. Toch schijnt er in die tussentijd iets te zijn 'gebeurd'. Op een gegeven moment kan de keuze gemaakt worden uit een alternatief of ons met gevaar voor eigen hachje in de arena van mannelijke Schotse Hooglanders te wagen. Kordaat stappen wij als echte padvinders achter akela Conny aan. In haar rode tenue loopt ze trots voorop. Wij maar uitkijken, maar zien niets; zo bedrieglijk kan reclame zijn! De Laurabossen zijn in beheer van Natuurmonumenten en omheind. Medegebruiker is Defensie, dat hier een oefenterrein heeft o.a. voor het werpen van handgranaten. Vandaag ligt het er echter rustig bij en er is geen ander plekje waar je op een zondagmorgen beter tot rust kunt komen. Dan volgt wat opener gebied en in de verte zien we de contouren van een peeldorpje. De stempel- en verzorgingspost is ingericht in een heuse kantine van stal- en bouwbedrijf Coolen. Naast Paul, Annie, Lieske en gastverzorgster Dini ontmoet ik hier ook Margriet

en Paul die vroeger gestart zijn en ook op de '42' zitten. De ambiance is voortreffelijk en ik neem een stuk echte Limburgse vlaai, alleen al om de tijd wat te rekken. Tjeu blijft hier achter en gaat straks ontpijlen. Hij vertrouwt mij toe aan Conny en Theo. We gaan nu een extra lus wandelen richting Belgische grens. Even doen we ook de Tungeler-

wallen aan, een zandverstuiving die hoofdzakelijk met dennen is beplant. Theo die hier elk plekje kent, weet nog te vertellen dat er achter een

bepaalde omheining en enkele bossages een naturistenkampje schuil gaat. Omdat we toch niet veel meer te doen hebben dan buurten, neem ik even de tijd voor het meegebrachte boterhammetje. Conny en Theo kiezen daarna voor een ijssalon in Stramproy en ik heb enkele kilometers voor mij alleen. Om me te oriënteren kijk ik even op de routebeschrijving en ontdek dat ze hier een veel eenvoudiger woord voor asfaltweg gebruiken dan bij ons. Dus kom je voortaan in ons boekje het woord teerweg tegen dan hoef ik ook niet meer na te denken of er in het woord asfalt een 't' achter de 's' moet. Achteraf bedenk ik me, dat 'wij' dat woord eigenlijk nooit hoeven te gebruiken omdat zulke paadjes bij ons niet in de route worden opgenomen! Maar met al dat denken verlies ik wel mooi m'n routebeschrijving, zodat ik er toch maar de pas in zet om Margriet en Paul in te halen die ik een eind verderop ontwaar. Ik haal ze in terwijl ze even een pauze nemen op een bankje; Margriet (onze redactrice) heeft 't zich eigen gemaakt om op 'n wandeling zoals deze, zo'n twee of drie keer de sokken om te keren, dat werkt volgens haar verfrissend! Paul is eigenlijk 'n atleet en presteert op de hele en halve marathon,

maar kan een fikse wandeling ook waarderen. Regelmatig passeren we nu grenspalen, maar of je dan op Belgische of Hollandse grond loopt, is niet te zien. Ofschoon 't Vosseven' in de buurt is passeren wij het op enige afstand. De omgeving is prachtig, het weer buitengewoon en Margriet bedenkt dat ze in Canada zoiets een 'Indian Summer' noemen. Maar omdat ik zowel daar als hier familie heb, houd ik 't maar op fraai nazomer weer. Trouwens dat ik dit verslagje doe is afgesproken werk, en ik beloof Margriet dat 't zeker één bladzijde zal worden en met nog zo'n 15 km voor de boeg zal dat ook wel lukken. Al pratend komen we voor de tweede keer op de verzorgingspost bij de kantine. Uitnodigend staan de stoelen buiten en met een verfrissend drankje is het er goed toeven. Er zit nog meer Brabants volk op het terras en wel uit Valkenswaard, dus heeft deze tocht ook wel een zeker faam buiten de provinciegrens. Het laatste stuk van de tocht gaat door het IJzeren Man natuurgebied, we komen langs een soort dieren-tuin en het is er ontzettend druk. Vrolijk huppelen de hertjes en konijntjes door het park, alsof ze weten dat die wandelaars volgende week ver van hier zullen zijn. Tot slot van de wandeling lopen we langs 't zwembad en merken dat 't Natuur en Milieu Centrum open huis houdt, vandaar natuurlijk die drukte. Maar of dat allemaal echte buitenmensen zijn valt te betwijfelen, want fietsers zie je er amper en auto's des te meer. Het laatste stukje gaat dan nog over de Kazernelaan langs de roeivijver en rond halfvijf zijn we terug bij 'Dennenoord'. De 42 km en 110 meter zitten er op en de Rogstekerstocht is geslaagd wat opkomst, route en weer betreft. Natuurlijk deed niet iedereen de Marathonafstand, dat hoeft ook niet want elke stap in de natuur is hier een feest. De Rogstekers is een verwijzing naar de carnavalsbenaming voor de inwoners van Weert. Dit was een tocht van de wandelgroep van a.v. Weert.

Strabrechtse Heide Tocht – Heeze d.d. 24 september 2000

Als natuurliefhebber ben ik 2 jaar geleden voor het eerst naar deze wandeling gegaan.

Omdat ik dit natuurgebied alleen van de Kempische Wandeldagen kende, wilde ik het ook wel eens in een ander jaargetijde zien.

Deze tocht gaf mij daartoe op een schitterende manier de gelegenheid. Het is natuurlijk niet te vergelijken met hartje zomer, maar de reeds ingetreden herfst heeft toch ook zo zijn eigen charmes.

Als ik naar Noord-Brabant ga om te wandelen, dan neem ik meestal even contact op met Peter v.d. Ven (onze donateur uit Veldhoven), om een afspraak te maken om die dag samen te kunnen wandelen. Zo heb ik dat ook gedaan voor de tocht van vandaag.

De afspraak was, dat ik de trein zou nemen, die om 09.30 uur in Eindhoven zou aankomen. Zo gezegd, zo gedaan en aangezien de treingoden me weer eens gunstig gezind waren, was ik keurig op tijd. Peter was ook op de afgesproken plaats en we konden gezamenlijk per trein doorreizen naar Heeze.

In Heeze is het nog een klein stukje wandelen van het station naar het startbureau en uiteindelijk zijn we om 11.15 uur gestart voor onze 25 km wandeling. Na een klein stukje te hebben gewandeld langs de

openbare weg, betreed je al gauw de Strabrechtse Heide.

Ga je er vanuit hier hetzelfde te zien als in de zomer, dan kom je bedrogen uit. De herfst heeft tenslotte al zijn intrede gedaan en al de schitterende kleuren der natuur die je hier 's-zomers ziet, zijn natuurlijk al vervaagd. Her en der zie je een heideplantje, dat nog paars is, maar voor het merendeel overheersen al de grauwe herfstkleuren. Zo ook vandaag natuurlijk. Aangezien we al vrij laat op de 25 km gestart waren, liepen we natuurlijk weer eens achteraan en zagen we alleen maar wandelaars van de kortere afstanden, die we zo af en toe inhaalden.

Na ± 13 km kwamen we in Lierop, alwaar rust en controle in, een voor wandelaars bekende uitspanning, waren.

Na hier enige tijd te hebben doorgebracht, wandelden we weer via de Strabrechtse Heide verder richting Someren.

Toen we in Someren aankwamen, bleek dat er daar een kermis was. Voor hen die de Kennedymars van Someren wel eens hebben gewandeld: op het plein waar de start is, stond nu de kermis. Volgens mij is het voor Someren e.o. waarschijnlijk iets heel bijzonders, want de drukte was, voor onze be-

grippen, ongekend. Nadat we hier op een terrasje nog een alcoholische versnapering hadden genuttigd, wandelden we verder terug richting Heeze. Om ± 17.15 uur waren we weer bij het startbureau en nadat we ons hadden afgemeld, hebben we op het terras van een nabij gelegen café-restaurant nog een aantal biertjes gedronken. Zoals het bij deze tocht al jarenlang gebruikelijk schijnt te zijn, was het vandaag schitterend nazomer weer. Ik moet ook vermelden, dat de tocht zonder routebeschrijving gemakkelijk te lopen is, want er wordt zeer goed gepijld.

Het is voor mij zeker, dat ik volgend jaar weer van de partij ben. Mochten er onder jullie mensen zijn, die het ook eens willen proberen, de organisatie ziet je wat graag komen.

Alleen zoals ik al schreef, de zomerpacht van de heide moet je wel vergeten, als je hier in september naar toe gaat.

Rein Arnold (Abonnee uit Den Haag)

Herfstdagtocht Berg en Dal

Op zaterdag 14 oktober 2000 organiseerde sportvereniging De LAT de herfstdag-

tocht vanuit Berg en Dal (gemeente Groesbeek). Deze plaats heet terecht berg en dal, want er zijn flinke hoogteverschillen. Voor zover wij konden nagaan is het hoogstgelegen punt van Berg en Dal weliswaar 95 meter, maar met 83 meter lag deze start ook vrij hoog.

Officieel was de start van de 40 en 60 km vanaf 7.30 uur. Toen wij met de trein in Nijmegen aankwamen stond bij de uitgang iemand van de organisatie om een wandelaar op te halen. Wij maakten van de situatie gebruik en konden ook naar de start meerijden. Even na halfnegen vertrokken wij. Het pad voerde vrijwel meteen door bosgebied Heerlijkheid Beek van het Geldersch Landschap. Dit is een sterk geaccidenteerd terrein. We kwamen daarbij langs de Stollenberg, de Boterberg en de Ravenberg. Er zaten hier in het begin ook flink wat trapjes in het parkoers. Bij huize Kalorama kregen

we even wat stevige en vlakke ondergrond onder de voeten. Verderop kwamen we langs een Forellenhof met verschillende vijvers. Bij Beek liepen we even in een buitenwijk en hadden daarbij uitzicht op de St. Bartholomeüskerk. De naam van deze kerk vroegen we aan een man die zijn hond uitliet. De kerk dateert uit de 15^e eeuw en het bouwwerk had iets weg van een oud kasteel. Even verderop kwamen we langs restaurant De Sterrenberg. Opnieuw moesten we over wat in de parkeersbeschrijving een trap heette afdalen. Maar de afstand tussen sommige treden was wel een halve

meter. Even later kwamen we op een plek waar tot voor kort een witte handwijzer stond, die naar 4 verschillende richtingen wees. De vier richtingen waarheen verwezen werd, waren "Nederland", "Duitsland", "Wat Vriendschap Helen" en "Wat Grenzen Delen". We zagen hier wit-rode markeringen van het Pieterpad. Hier liep ook de E8 langs, een Europees lange afstandspad. Later zouden we in Kranenburg hier ook markeringen van zien. Over de flanken van de 76 meter hoge Duivelsberg kwamen we bij het gelijknamige restaurant. We zagen hier in de bossen van de Duivelsberg verschillende malen oude pijlen die in de bomen vergroeiwd waren.

De omgeving van Nijmegen geldt botanisch als één van Nederlands rijkste gebieden. In een straal van 15 km rondom de stad vindt men tweederde van al onze hogere plantensoorten. Alleen al op de Duivelsberg heeft men 444 plantensoorten geteld, waaronder de zeldzame reuzenpaardenstaart, het paarbladig goudveil, de rapunzel, de gele dovenetel, de mispel en het muskuskruid.

Ook hier bij de Duivelsberg waren weer steile hellingen met smalle beekjes ertussen. We zagen op de grond veel tamme kastanjes liggen. Deze boomsoort, de tamme kastanje is indertijd ingevoerd door de Romeinen. We zagen vrij regelmatig boomstronken waar tientallen paddestoelen op groeiden. Soms telden we er wel een kleine honderd. Ook varens zagen we hier veel.

We kwamen vlak langs landgoed De Holdeurn.

In de Romeinse tijd is hier een groot militair steen- en pottenbakkersbedrijf geweest. De industriële activiteit begon er bij het verblijf van het Tiende Legioen (=Romeinse leger-

afdeling van 3-6 duizend man) en werd tot het eind van de 2^e eeuw voortgezet. Eerst is er naast bakstenen en dakpannen 'fijn Nijmeegs aardewerk' voor eigen gebruik vervaardigd. Later in de 2^e eeuw verminderde de kwaliteit en werd De Holdeurn vooral de centrale steenfabriek van het leger in Neder-Germanië. Er was een heiligdom bij, waar op altaren offers werden gebracht aan oppergod Jupiter (de god van de donder en bliksem), Vesta (de godin van het haardvuur) en de lokale godin Hludana, wier naam nog doorklinkt in de huidige naam van het landgoed!

Daarna dwaalden we door weilanden naar de eerste verzorgingspost op 11½ km. Hier deden we ons te-

goed aan koffie, fris, koek, fruit en boterhammen. De verzorgingspost was gelegen in een grote schuur van een boerderij. Daarna zetten we koers naar de Duitse grens. Bij een tankstation op de grens met Duitsland was de splitsing met de 60

wapen van Kranenburg

Hier sloegen we af. Bij buurtschap Hettsteeg staken we de grens met Duitsland over. Weldra bereikten we de plaats Kranenburg. Op 19½ km waren hier drie rustmogelijkheden. We zagen hier opnieuw markeringen van de al eerder genoemde E8. We verlieten het centrum door de Wanderstraße, een zeer toepasselijke naam bij een wandeltocht. Via de Mühlturm (molentoren) kwamen we bij het stationsgebouw uit. Dit

gebouw was nog net niet ingestort. Er stond een hek om het bouwwerk en een aannemer was bezig met de renovatie.

Via buurtschap Galgensteeg, gemeente Kranenburg bereikten we het Reichswald. Hier stonden met twee borden (in het Nederlands en het Duits) aangegeven dat dit de boswachterij van het Reichswald was. We volgden een asfaltweg tussen de 90 meter hoge Brandenburg en de 75 meter hoge Drültenberg. Daarna volgde weer een sterk geaccidenteerd parkoers over de 62 meter hoge Freudenberg naar het Duitse buurtschap Grafwegen.

Grafwegen herinnert aan de tijd dat 100 jaar geleden de Graaf van Kleef in de gemeente Nergena-Süüd ging

jagen. Toen bestond er ook nog een jachtslot. De weg daarheen werd daarom de Grafenweg genoemd. Op dit moment wonen er in Grafwegen minder dan 90 mensen. Door de gunstige ligging is Grafwegen als woonplaats ook voor Nederlanders interessant geworden. Kortgeleden is deze plaats op het Nederlandse gasnet aangesloten.

Nu liepen we naar Bredeweg toe. In Café "De Corner" was op 30 km de tweede grote rust.

Vlak voordat we Groesbeek zouden betreden sloegen we af, de bossen in. Over de flanken van de 78 meter hoge Wolfsberg liepen we naar de Heumensebaan, een oude spoorlijn tussen Nijmegen en

Kranenburg/Kleef. We werden ingehaald door een markeerder van de 60 km. Over de Hooge Hoenderberg en de Muntberg liepen we naar de laatste verzorgingspost. Nu hadden we 36½ km afgelegd. We deden ons weer tegoed aan drankjes en hapjes. Het laatste stuk kwamen we op afstand langs een schietbaan en dat vinden we nooit zo prettig lopen. Bij de Meerwijkselaan sloegen we af en volgden verderop het hekwerk langs

het bosgebied van de Heilige Land Stichting. Rond 16.10 uur arriveerden we bij de finish. We kregen een fraai diploma op naam met een afbeelding in kleur en een wandelplaatje voor het wandelboekje. Het was een heel mooi parkoers geweest. De parkoersbeschrijving was over het algemeen goed. Doordat het parkoers bovendien ook gemarkeerde was, gaf dit, indien je de parkoersbeschrijving ook goed volgde, nergens problemen. Er werd bij deze tocht niet gepijld, maar

gemarkeerd met rode(=r.a.), witte(=r.d.) en gele(=l.a.) vierkant gekleurde papiertjes. En vooral de rode papiertjes waren lang niet altijd (duidelijk) zichtbaar. Beter zou het zijn als de rode papiertjes op een witte achtergrond geplakt waren, opdat ze beter zouden opvallen. Bij andere punten waren markeringen verdwenen. Het viel ons op dat de parkoersbeschrijving van een aantal jaren tevoren werd gebruikt. Na punt 30 ontbrak de aanduiding "l.aanhouden op Y-splitsing". Dat

ontbrak twee jaar tevoren ook al. Het weer viel tegen. Weliswaar was het de hele dag droog gebleven, maar de beloofde zon kwam pas na afloop van de tocht. En ook voor slechts een kwartier. Veel 60 km lopers waren in korte broek gestart. De maximum temperatuur bleef echter op 13 graden steken terwijl 16 graden voorspeld was.

HENRI FLOOR

WS'78, DE TOCHT IN DELFT-ZUID, 21 OKTOBER 2000

Peter van de Ven

Na de Muenchen Marathon en de IML-tocht in Seefeld had ik geen tochten meer van boven de 25 km gelopen, dus werd het weer eens de hoogste tijd.

Bij WS krijg je meestal fraaie parcoursen aangeboden, dus dit was een goed excuus, om daar eens naar toe te gaan. Nu heb ik in Delft-Centraal al meer dan tien keer de RS'80-tocht gelopen, en dan werd het toch meestal polderwerk, dus ik was benieuwd of die vijftien kilometer extra ook nog andere landschappen zou opleveren. Pikant detail is dat Frans Leijtens parcourarchitect was. Begin dit jaar had hij namelijk in de Wandelsportbode van de RWV een stukje over onze winterserietocht in Griendsveen geschreven, waarbij hij nogal negatief deed over het parcours en de controle. Toen puntje bij paaltje kwam, bleek dat de soep echt niet zo heet gegeten hoefde te worden, en tijdens de komende serie is hij weer gewoon van de partij.

Deze tocht zal de geschiedenis ingaan als de eerste (van de 222!), waar je als treinreiziger bij het station mag eindigen. Het stuk dat je van het station naar sportpark Tanthof loopt (± 1300 meter) is tevens het laatste gedeelte van de tocht. Heel schappelijk dat WS daarom iemand bij het station posteerde, die onze startkaart innam. De tocht die wij vandaag liepen was

niet precies die, die Frans in eerste instantie in gedachten had. De bedoeling was om een heel stuk westelijk van het spoor Rotterdam - Den Haag te lopen, maar om twee redenen ging dat niet door: In dit gebied werd het landschap gereconstrueerd. Er waren een heleboel nieuwe paden aangelegd. Soms werd zo'n pad onderbroken door een sloot, en bruggen waren helaas nog niet voorhanden. De tweede reden was dat WS er een beetje huiverig

voor was of wij zonder kleerscheuren een onbewaakte overweg konden oversteken. WS, jullie kennen jullie "klanten" toch wel? Er zitten heus geen figuren bij, die zo aan hun eind willen komen (en dan ook nog de overige 33 kilometer zouden moeten missen).

In plaats van dit recreatiegebied liepen wij nu ruim drie kilometer langs de Schie. Ook best de moeite waard, al was het alleen maar omdat wij zo meer dan tien roeiboten zagen passeren. Dit was zelfs de trai-

ningsbaan voor de Olympische roeiers.

Waarom de ophaalbrug bij Zweth de Kandelaarbrug wordt genoemd is me niet duidelijk, in ieder geval bereikten we zo de rivier de Zweth. Hier was helemaal geen scheepvaart, wel was rechts van het water prachtig de skyline van Rotterdam te zien. Ook zagen we vliegtuigen opstijgen vanaf Airport Zestienhoven.

Na elf kilometer hadden we de soeppost, die vlak bij de "lawaaiweg" A13 lag. Na nog even kort door het recreatiegebied Ruyven gelopen te hebben, konden we niet om de nieuwe woonwijk Emerald heen. Er kon daar volgens het infobulletin hedendaagse architectuur bewonderd worden, nou, geef mij maar "mijn" ouderwetse vijftigerjaren huisje!

In de Noordpolder, vlak bij de bekende doe-het-zelfvestiging van IK (en nog een paar letters) gingen we in de fout en kwamen weer veel te dicht bij de A13. Werden we misschien te veel afgeleid door het ontwijken van koeien en paarden? Met een beetje logisch geredeneer vonden we de route na een kilometer in de Bieslanden terug. Na nog wat bewust dwalen in het Bieslandse bos kwamen we bij de rust aan in Pijnacker, dat een startlokaal voor vele wandeltochten in de regio bleek te zijn. We hadden al het Bieslandse bos, nu volgden nog

het Hondenbos en het bos rondom de Dobbeplass. Zoveel bos als bij ons in Brabant zullen ze wel nooit krijgen, maar het is in ieder geval een welkome onderbreking na de vele vergezichten, die ons voorgeschoteld werden.

Na de koffie- (voor mij thee-)post is het laatste recreatiegebied dat we passeren: het Delftse Hout. Hier vindt U ook een Arboretum (staat dat in de Van Dale?). En hier staat ook een theehuis. Daar mocht ik op 22 januari van de twee vrouwen van het RDOD-team niet binnengaan, nu was ik eigen baas, en onder het genot van een trappist zag ik net niet de laatste wandelaars en de pijnophalers passeren. Toen ik daar echter vandaan liep, bleken zij 100 respectievelijk 150 meter achter mij te zitten. Geen paniek, want het was een oudere man met zijn zoon (of een oom met zijn neef), die zou ik wel voor blijven.

Toen we weer in Delft waren, moesten we binnen 800 meter een "berg" beklimmen van plm. vijftien meter. Dit was het dak van de bibliotheek van de lokale Technische Universiteit. Als je daar geen zin in

had, kwam je op het pad net voor de fruitpost het woord "watje" tegen, was ook geen ramp geweest, want als je zo ver achterop zit, zijn er weinig getuigen.

Als medewerker van de TU Eindhoven heb ik ook met meer aandacht dan de gemiddelde wandelaar naar de andere gebouwen van de Universiteit gekeken, maar een kikker en een vrachtwagen heb ik niet gezien, en toch waren er gebouwen, die die vorm hadden. Wel weet ik nu voor 100% zeker dat het hoogste gebouw van Delft dat van de faculteit Elektrotechniek is. Dat gebouw valt je altijd op, als je in de trein zit. Op het trottoir was op een gegeven moment pontificaal aange-

geven dat je daar de werkkamer van Frans Leijtens passeerde, die studeert daar al weer zes jaar Luchtvaarttechniek. Frans had eerst een eenvoudig pijltje neergezet, maar de markeerder vond dat dat veel beter kon!

Tot het station verder geen bijzonderheden. Ik kwam er om vijf over zes, vijf minuten na sluitingstijd aan. Ik kon mijn startkaart niet meteen inleveren, omdat de eindcontroleur even de bosjes in was voor de kleine boodschap. Dat mag, hij stond er per slot van rekening al meer dan tweeënehalf uur!

Voor mij een beetje een vreemde ervaring, om na een WS-tocht nu eens niet met een grotere groep na te borrelen. Iemand anders had op deze dag een feestelijke ervaring: 100 WS-tochten gelopen, dus een 4000-kilometerspeld.

Het bijzondere van deze persoon is, dat ze op het moment dat U dit leest al weer tachtig lentes telt: Greet Meenken uit Haarlem. Greet, vanaf deze plaats: proficiat! En in augustus 2001 een nieuw record: de oudste ballonvaartster tijdens de Kempiische Wandeldagen!

WANDELEND DINEREN IN HET MERGELLAND EN DE VOERSTREEK

Ad van Asten

In ons clubblad van september zag ik de aankondiging dat OLAT op 28 oktober wandelend zou gaan dineren in Zuid-Limburg. Omdat ik eigenlijk niet wist wat dat inhield heb ik maar gewacht met inschrijven. Maar toen de aankondiging werd herhaald besloot ik te informeren naar het hoe en wat. De juiste inhoud van de formule is me vooraf niet duidelijk geworden, maar nu kan ik er u alles over vertellen. Uit het verhaal zult u niet opmaken dat dit een OLAT-activiteit is. Daarvoor was de diversiteit van de deelnemers te groot, maar zult u misschien zeggen, daar ligt juist de kracht van OLAT. Daar zullen we het dan bij houden. Vast staat ver-

der ook dat het geheel wordt geregisserd door Theo Tromp. De weersvoorspelling voor zaterdag de 28^e oktober is niet opwindend: regen en wind zullen ons teisteren. Aanvankelijk gaat dat ook op, want op weg naar het Zuid-Limburgse plaatsje Sint-Geertruid komt de regen met bakken naar beneden.

Hoe dichter we echter bij België komen des te helderder wordt de

lucht en bij Maastricht is het droog. Dini heeft onderweg in Weert Lies en Tjeu opgehaald, zodat we niet bang hoeven te zijn vandaag geen aanspraak te hebben. Als we in Sint-Geertruid (een plaatsje onder

Gronsveld) zijn aangekomen is het ontmoetingspunt vlug gevonden. De

naam is kenmerkend: dorps-huis-café 'Trefpunt'. Om het geheel goed en vlot te kunnen hanteren heeft Theo het gezelschap in twee groepen verdeeld, die met een tussenpose van een half uur zullen vertrekken. De uitbater van 'Trefpunt' vertelt dat ze al enige ervaring

hebben met de formule wandelend dineren, maar dat dit toch wel de grootste groep is die ze te verwerken krijgen. De eerste groep van 25 personen, die hoofdzakelijk uit wandelaars van a.v. Weert bestaat, vertrekt om negen uur richting Moerslag. Als ze daar aankomen zullen ze bellen en dan kunnen wij vertrekken. Het wandeldiner begint met het drinken van een 'Margarita Bitter' hier in het 'Trefpunt' en dat veroorzaakt al meteen een goede ambiance. De groep Weert, om ze maar meteen een naam te geven, schijnt de verkeerde afslag te hebben genomen want om kwart voor tien is er nog geen telefoon. Theo geeft het sein om op pad te gaan. Onze groep bestaat uit 31 personen en de meeste gezichten zijn me bekend. Jammer dat Marinus en Leni van Roosmalen hebben afgezegd omdat Marinus een knieblesure heeft. Dini en Lieske fungeren, met de auto, als bezemwagen en zullen met de auto telkens naar het volgende ontmoetingspunt rijden. Het weer houdt zich prima, er staat een straf windje en de temperatuur ligt zo rond de 15°C.

De route loopt hoofdzakelijk over landwegen, die hier en daar nogal glibberig zijn en al vanaf het begin bouwt zich een mooi laagje löss op

onze schoenen. Na een stijging komen we in een uitloper van het Savelsbos en over de top vervolgen we de route, tenminste dat denken we. Maar als nergens de trappetjes opduiken en het pad zelfs de verkeerde kant op draait, wordt vlug besloten op de sporen terug te ke-

ren. Met drieën besluiten we een draaiportje naar een weiland te nemen en via zo'n honderd meter verharde weg zijn we al bij ons doel: Bezoekerscent

rum-Terras 'De Bosrand' bij Moerslag. De groep Weert is juist vertrokken, wat ons de gelegenheid biedt onder het genot van een kopje koffie op de anderen te wachten, die dan binnen tien minuutjes ook present zijn. 'De Bosrand' is een camping met een goed uitgeruste eetcafé en het gerecht van hier smaakt voortreffelijk: tomatensoep. Het wandelgezelschap gedraagt zich geanimeerd en een paar wagen zich al aan de trappist. Evenals in de vorige horeca-accommodatie is ook hier de bediening voorbeeldig. We gaan op weg naar ons volgende doel. We volgen een stijgend pad achter de camping door richting Moerslag. Als we even omkijken ligt het prachtige Limburgs landschap als een panoramisch vergezicht aan onze voeten. Een eindje verder passeren we een typisch Limburgse kasteel-boerderij bij Lilbeek. Het zal vandaag beslist geen vermoeiende dag worden, want na een klein uurtje zijn we alweer bij onze volgende bestemming: Taverne 'De Smidse' in Mheer. Als we daar aankomen, staat de groep Weert juist op het punt te vertrekken en we kunnen dus nog vlug even wat conversatie uitwisselen. Ook die groep vermaakt zich uitstekend.

In de Taverne zullen wij ons hoofdgerecht gebruiken, dat we vooraf uit een keuzemenu bij Theo hebben besteld. 'Zoiets' laat zich natuurlijk het beste smaken na een aperitiefje (natuurlijk voor eigen rekening), net of het andere voor niets is! Het gerecht laat zich zichtbaar goed smaken en een drankje na doet de tijd vliegen. Het loopt al tegen drieën als we weer op pad gaan. We verlaten Mheer via een stijgende weg, die de twijfelachtige naam Papenweg draagt. Daarna volgen we een smal pad langs een afrastering en met een boog door een weiland komen we beneden in het dorp Noorbeek. We zijn zo juist door het beroemde Noordal gewandeld, dat met zijn beemden en struikachtige heggen, gelegen tegen hellingen, een van de mooiste plekjes van het Limburgse landschap vormt.

Het plaatsje Noorbeek is bekend om zijn tradities. Het rustpunt waar we ons nagerecht zullen gebruiken heet evenals het eeuwenoude plein: 'd'r Pley'. Enige uitleg van onze tafelenoten leert dat "d'r" in het Limburgs vaak staat voor "het". Dit plein met zijn omringende panden en oude plataan is al meer dan 350 jaar in ongerepte staat behouden. De uitbater van 'd'r Pley' heeft zijn 'roots' in Brabant en zijn 'papieren' behaald in 'de Rooi Pannen' te Tilburg zo lezen we op de schilderingen die aan de muur hangen, dus hier staat voor ons een gediplomeerde ijscoboer klaar. Omdat het pand, waarin dit restaurant is gevestigd nog uit vroegere tijden stamt, is het zaaltje niet op zo'n grote groep berekend en we verdeelen ons 'noodgedwongen' over verschillende kamertjes. De ijsco die ons wordt voorgezet wordt bij naam ook wel 'Dame Blanche' genoemd. De tijd begint een beetje te dringen en er wordt besloten de verblijftijd hier niet te laten uitlopen. De helft van onze groep heeft het bordje iets vlugger leeg en we gaan alvast op weg naar ons volgende doel. We controleren even of het paspoort op zak is want we gaan nu België in. Het is een mooi stukje stijgend

pad dat we volgen en na een poosje omkijkend strekt zich wederom een prachtig panorama uit. We wandelen door 'stiltegebied' en het is daarom niet verwonderlijk dat wij op een zeker moment een boswachter in het oog krijgen, die iets of wat verdekt staat opgesteld, terwijl hij onze bewegingen nauwlet-

tend gadeslaat. Vanaf de flanken van de Snouwenberg zien we het nietige riviertje de Voer voortkabelen. We volgen het stroompje en wandelen over de Gieberg weldra 's Gravenvoeren binnen. Onze pleisterplaats hier is café 'Wijnants'.

Bij 'Wijnants' krijgen we een specialiteit van het huis en de Voerstreek als sluitstuk van het wandeldiner aangeboden. Het 'spul' dat verstopt zit onder een laag slagroom wordt aangeboden in een flink soort borrel, het heeft de kleur van koffie en de smaak is 'hemels'. Dini brengt met haar bezemwagen alvast enkele

wandelaars, die voor de laatste 6 km afhaken, naar 'Trefpunt' in St.-Geertruid en zal straks terugkeren om nog een paar mensen op te halen. Theo rijdt even mee als

gids, hij zal terugkomen en de laatste groep naar het eindpunt begeleiden. Intussen is het zonnetje er ook bijgekomen en de 'temperatuur' stijgt behoorlijk. Het wandelpad dat we volgen is stijgend en loopt aanvan-

kelijk door open terrein, maar volgt later een bosrand. Bij Mesch betreden we weer Nederlands grondgebied en met de avondzon over het hellende landschap is het heerlijk toeven in dit gastvrije stukje Nederland 'dat sjoânste is'.

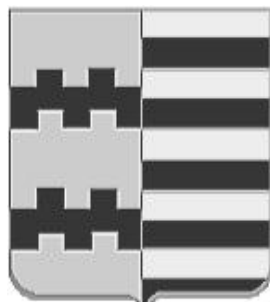
Tegen zes uur zijn we weer terug in Sint-Geertruid bij café 'Trefpunt' en er volgt nog een gezellig uurtje ten afscheid. Als Theo met het laatste groepje wandelaars arriveert begint het reeds te schemeren en vertrekken wij weer naar het noorden, een bijzondere wandelervaring rijker. Ik ben er van overtuigd dat deze wandelformule in de toekomst doorgang zal vinden om ook u in de gelegenheid te stellen te genieten van dit prachtige stukje heuvelland: het Krijtland en de Voerstreek. Met dank aan Theo Tromp en Conny voor deze geweldige keuze en aan het beheer en verzorging van Café 'Trefpunt' in Sint-Geertruid, Café 'De Bosrand' in Moerslag, Taverne 'De Smidse' in Mheer, Café 'D'r Pley' in Noorbeek en Café 'Wijnants' in 's-Gravenvoeren voor het gastvrije onthaal.

25 uren van Neerpelt, Euraudax wandeltocht

In het weekend van 14 en 15 oktober 2000 organiseerde Euraudax een 25 uurstocht vanuit Sint-Huibrechts-Lille, gemeente Neerpelt.

Neerpelt, gelegen in het open glooiend landschap van de Limburgse Kempen, heeft een oppervlakte van ruim 4.200 ha en telt ongeveer 15.000 inwoners. Neerpelt bestaat sinds de fusie van 1977 naast de oude kern Sint-Huibrechts-Lille uit een 4-tal gehuchten met name: het Centrum, het Boseind en het Herent aan de zuidzijde van het Kempisch Kanaal en de Grote Heide aan de noorderzijde. Noordelijk wordt Neerpelt begrensd door Nederland en de gemeente Lommel, oostelijk door de gemeente Hamont-Achel, zuidelijk door de gemeenten Bocholt en Peer en westelijk door de gemeenten Overpelt en Lommel. Neerpelt wordt doorsneden door

enkele rijkswegen, door het kanaal Bocholt - Herentals, door de spoorlijn Antwerpen - Mönchengladbach. De autobaan N74 en de relatief korte afstand tot de E3 en de Boudewijn snelweg geven Neerpelt aansluiting met het Europees Autowegennet. Onderzoek in het gehucht "Roosen" bewees dat

wapen van Neerpelt

Neerpelt al bevolkt was tijdens de prehistorie. Neerpelt samen met Overpelt droeg vroeger de naam

Pelta, wat poel (moeras) betekend. Pas in 1218 werd de naam Neerpelt (lager gelegen poel) in de historie vernoemd. In de vroege middeleeuwen was de gemeente een gedeelte van de Sint-Truidense abdij die haar onroerende goederen deels verloor in het begin van de elfde eeuw. De graven van Loon en de prinsbisschoppen van Luik regeerden grotendeels over Neerpelt. Samen met Overpelt, Kaulille en Kleine-Brogel vormden ze de heerlijkheid Pelt, die in Overpelt zetelde en tot het gerechtsgedebied van het Oppergerecht van Vliermaal behoorde.

De start was zaterdagochtend om 11 uur. Voor mij was een 125 km de laatste afstand die nodig was om mijn (eerste) gouden arend te halen. Eerst vertel ik eens even iets meer over de organisatievorm van een Euraudax wandeltocht voor al die-

genen die dat nog niet (precies) weten.

Bij een Euraudax wandeltocht bedraagt het wandeltempo 6 km per uur. De gemiddelde snelheid bedraagt 5 km per uur. Bij een afstand van 25 km wordt dan $25:6=4\frac{1}{6}$ uur gewandeld of te wel 4 uur en 10 minuten. Aangezien de gemiddelde snelheid 5 km per uur bedraagt doe je over 25 km $25:5=5$ uur. Het verschil tussen 4 uur 10 minuten en 5 uur bedraagt 50 minuten. Deze 50 minuten worden door de organisatie verdeeld over grote rusten en wagenrusten. Over een 125 km doe je 25 uur. Hiervoor bedraagt de wandeltijd 20 uur en 50 minuten. De overige 4 uur en 10 minuten (250 minuten) werden verdeeld over 4 grote rusten van respectievelijk 50, 40, 70 en 50 minuten. De overige 40 minuten werden verdeeld over 10 wagenrusten.

Vanuit Driebergen is Neerpelt slecht te bereiken. Tussen Eindhoven en Neerpelt rijdt alleen van maandag t/m vrijdag een bus. Zaterdag rijdt er een bus vanuit Eindhoven naar Lommel en vandaar kan je dan met de trein naar

Neerpelt. Of je moet het hele stuk met de trein via Rotterdam en Antwerpen reizen. Wij reisden al vrijdagmiddag af naar Achel, 5 km ten noordoosten van Neerpelt. Eerst met de trein naar Eindhoven. Daarna verder met bus 172 naar Valkenswaard en vervolgens met bus 176 naar Achel. Hier overnachtten we in een hotelletje. Met een 'zwarte taxi' reden we zaterdagochtend naar Neerpelt. Het bereiken van de start gaf een probleem. Het Europees Euraudax wandelboekje gaf aan dat de start in zaal 'Kentink' was aan de Kentinkstraat. Sinds enige jaren bleek de start echter in zaal 'De Bosuil' te zijn te Sint-Huibrechts-Lille.

Na het inschrijven kregen we een formulier waarop stond welke kant we opgingen. De eerste ronde van 25 km ging in de richting van Hamont. De tweede ronde ging richting Kleine Brogel. De derde ronde ging richting Neerpelt. De vierde ronde ging richting Grote Heide en de vijfde en laatste ronde ging richting Grote Brogel. 's Nachts viel het op dat we verschillende keren op dezelfde plaatsen

kwamen. We liepen dus erg veel rondjes.

Parkoerstechnisch viel het wat tegen. We kwamen verschillende keren op dezelfde plaatsen. Verder liepen we een heel eind over een fiets/voetpad langs een verkeersweg. Eén ronde ging 's nachts door een bos. Beter was het geweest om deze ronde bij daglicht te lopen. Op één van de laatste rusten werden de drie wandelaars die een gouden arend zouden halen naar voren geroepen en ik werd daarbij als eerste naar voren geroepen. Ik kreeg een heel mooi beeldhouwwerkje dat een adelaar (hoe kan het ook anders) voorstelde. Onwillekeurig vergeleek ik deze tocht met de 30 uren van Auderghem. En dan valt Auderghem in het voordeel uit. Nadat de tocht zondagmiddag om 12 uur was afgelopen, waren er wandelaars uit Eindhoven die werden opgehaald. En daar kon ik mooi een lift van krijgen naar het NS-station in Eindhoven.

COOS VERBURG

Weekend Vulkaaneifel

Margriet Fischer

Dit weekend vertrokken Paul en ik voor een 3 daagse rondwandeling Gerolstein-Daun-Murlenbach van ongeveer 60 km. Nadat we de auto hadden geparkeerd op een plaatsje waar hij 3 dagen kon blijven staan, verlieten we Gerolstein over de Vulkanweg (13) en konden direct aan een stevige klim beginnen. Na 10 minuten stonden we hijgend en zwetend uit te kijken over het stadje Gerolstein dat een prachtig station heeft, een paar mooie Jugendstil pandjes en een burcht (Löwenburg). Vooral de steile rotsen rondom maken van deze plaats een toeristenoord. Na een wandeling over smalle paadjes kwamen we bij 'buchenloch' een heel bijzondere steenformatie die ons sterk deed denken aan een gigantische baarmoederingang waar je via een trap in kon klimmen. Hier

kwamen we tot de ontdekking dat de batterij van de camera leeg was. Binnen liepen nog een aantal gangen verder, maar het was er erg donker en glibberig, zodat wij weer snel ons pad vervolgden. Dat pad liep langs allerlei geologische bijzonderheden en er stonden regelmatig borden met tekeningen langs om uitleg te geven over wat je zag. Er was een enorme hoeveelheid en verscheidenheid aan paddestoelen te zien, van zo groot als een soepbord tot zo klein als een sneeuwvlok (met ook die vorm). Soms keek je in de verte en dacht je dat er een brom in de bloei stond, maar dichterbij gekomen ontdekte je dan, dat het een berk of een beuk in herfsttooi was.

De uitzichten waren geweldig, en er was veel afwisseling in het land-

schap. De klimmen waren ook pittig en de route ging altijd over de top van de berg.

Na een bezoek aan de ruïne van een Romeins gebouw kwamen we langs Kasselburg, een gerestaureerd middeleeuws slot waar een adelaar- en wolfpark is gevestigd. Voor een kop soep konden we in Pelm terecht. Verder op de route beklommen we de Ernstberg waar een heel grillig grottenstelsel te zien was. Op deze berg lagen overal enorme groenbestede stenen, en er stonden veel uitgebloeide planten (een soort juddaspenning) die in eerste instantie het idee gaven van een hele helling vol sneeuwkllokjes. Heel bijzonder. Aangekomen in het stadje Daun bezochten we het kasteel waar nu een hotel is gevestigd. Maar het goedkoopste dessert was daar 19

DM, dus om te overnachten en te eten zochten we een ander hotel op. De volgende etappe liep via de Karolingenweg (15) en ook hier was van alles te zien onderweg. We zagen een echte heksenkring, wroetsporen van wilde zwijnen, voetsporen van reeën, nog meer mosbegroeide stenen, een goudkleurig pad vanwege de lariksnaalden, sporen van de schorskever, en op een bepaalde hoogte rode aarde zodat het water in de plassen knaloranje watterverf leek.

Op een zeker moment liepen we lang een prachtige vallei waar het uitzicht zo mooi was, dat we bleven staan kijken, en terwijl ik wat zei vlogen er wel 200 vinkjes weg uit het talud onder ons, en toen weer, en weer. Ik klapte in mijn handen en er vlogen wel 1000 vinkjes weg, en weer en weer. Het leek wel een sneeuwbus, maar dan ondersteboven. Fantastisch! Ik hoop dat ze allemaal hun plekje weer hebben gevonden.

Hoogtepunt van deze dag was de Nerotherkopf, een oude vulkaan met op de top de ruïne van een oud fort, gemetseld van vulkaanstenen. Ook was hier een diepe krater te zien en de bomen leken wel spinnen, zo hoog stonden ze op hun wortels.

Op de laatste top voor het eindpunt stond een kapelletje met een heel mooi Mariabeeld van Keuls aardewerk erin.

En toen kwam de (lange steile) afdaling naar Murlenbach, een dorpje met een heel oude burcht waar de moeder van Karel de Grote ooit 'Herrin' was (Bertradaburg). Onlangs gerestaureerd. Dit dorp had een mooie brug over de Kyll in aanbouw, het halve dorp en een hotel te koop, en een hotel met 'betriebsurlaub'. Dus hebben we maar de trein naar Gerolstein genomen. Toen we de volgende morgen weer met de trein naar het startpunt van de laatste etappe wilden gaan, bleek de trein kapot. Die viel uit, en de volgende vertrok pas over een uur.

Dus de laatste dag hebben we andersom gelopen: van Gerolstein naar Murlenbach over de Joseph Schrammweg (4). Dat betekende weer een pittige klim om mee te beginnen, en een bezoek aan de Löwenburg. Vandaag waren vooral de vergezichten spectaculair, en de vele roofvogels die we zagen. De beklimming van Dietzenley, een bergtop met uitzichttoren in de mist, en een bezoek aan Adam en Eva, twee heel grote bomen vormden vandaag de hoogtepunten. Erg mooi was ook een houten wegwijzer midden in het bos met daarin uitgesneden de twee torens van de Bertradaburg.

Met de trein naar de auto, met de auto weer naar huis. Een fijn weekend in een mooie streek met een vriendelijke bevolking.

Met WS78 vanuit Bussum

Op zaterdag 11 november 2000 organiseerde WS'78 een 40 km

wandeltocht vanuit Bussum. De start was vanuit de kantine van Voetbalvereniging S.D.O. gelegen pal achter het bekende theatercentrum 't Spant. We verlieten de bebouwde kom van Bussum na het oversteken van de A1-snelweg. Daarop dwaalden we door Landgoed De Beek. Het droge weer en de herfstkleuren maakte dit deel van de tocht al tot een mooi geheel. We maakten er een paar foto's waaronder een brug met drie wandelaars (RWV'ers) die ook fraai in het water weerspiegelden. Slechts even mochten we op dit moment het ge-

noegen hebben om in de gemeente Naarden te lopen om deze alras in te ruilen voor de gemeente Huizen. Nu dwaalden we een tijd door de bossen rond buurtschap Bikbergen. We kwamen tot vlakbij de Crailose weg. We staken deze niet over, want onze terugroute zou er langs komen. We kwamen bij de Nieuwe Bussumer Heide en even later ook bij de Limitische Heide. *De Limitische Heide grenst aan de Limiet, de grens tot waar het zand mocht worden afgegraven ten behoeve van de stad Naarden.* En vervolgens kwamen we opnieuw bij de Nieuwe Bussumer Heide.

Op 10,8 km was de soeppost in de gemeente Huizen. Na nog een tweede bekertje soep te hebben genuttigd vervolgden we ons pad. Even later voerde ons pad over de Venuslaan, een zandweg langs een weiland omzoomd door bomen met prachtige herfstkleuren. Nu zetten we koers naar Oud Valkeveen.

Voorbij bosgebied Oud Naarden bestegen we de 14,3 meter hoge Eukenberg. *In het 60 ha grote landgoed Oud Naarden vertoeven veel roofvogels. Tevens komen er diverse kevers, salamanders, vleermuizen en knaagdieren voor.* Eerder waren we al op een hoogte van 16,5 meter geweest, maar het hoogste punt moest nog komen. Na het Magdalenabos verlieten we de gemeente Naarden voor de laatste keer. We kregen nu uitzichten op rietkragen langs het Gooimeer en in de verte zagen we Almere-Haven liggen. *De kust heeft hier nog restanten strand die herinneren aan de tijd dat het aan de Zuiderzee lag.* Een wandelaar vroeg ons hoe we toch aan die mooie wapens komen in onze wandelverslagen. Omdat er vast meerdere lezers zijn dit willen weten volgt hier het internetadres: www.bng.nl en dan verder zoeken onder wapens. In Huizen kwamen we allereerst langs de oude Kalk-

ovens, gelegen op korte afstand van de haven. Na de haven bereikten we de

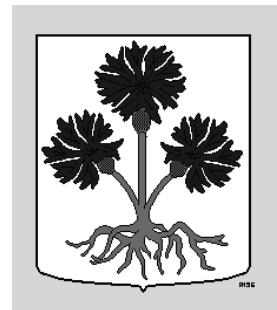

grote rust op 20 km. Deze was in de kantine van S.V. Huizen.

Daarna dwaalden we door het oude pittoreske Huizen. Dit leek haast wel een open luchtmuseum. Ook hier maakten we verschillende foto's. Door parken van Huizen verlieten we de bebouwde kom en zetten nu koers naar de Warandbergen. Vlak voordat op het parkoers pijlen waren weggehaald, werd een afslag door tientallen wandelaars over het hoofd gezien. De desbetreffende pijl viel ook haast niet op. Bij deze tocht viel het op, dat regelmatig anders gepijld werd dan normaal. Het beste is om pijlen te plaatsen zodanig dat er een brede donkere achtergrond is. Dit is weliswaar lang niet altijd mogelijk. Maar hier werden ook pijlen op smalle takken geplaatst terwijl er betere mogelijkheden waren. Voor de geoefende parkoerslezer, waar wij ons toe beschouwen gaf dit echter geen problemen. Hier gebeurde iets dat bij WS78 maar zelden voorkomt. Over een afstand van 1600 meter waren pijlen weggehaald. Eerst dachten we natuurlijk dat slechts 1 of 2 pijlen waren weggehaald, want dat komt wel vaker

voor. Naarmate het langer duurde, dachten we dat wellicht een boswachter de pijlen weggehaald kon hebben. Maar toen we tenslotte alle afgerukte pijlen op een hoop zagen liggen wisten we dat hier vandalen aan het werk waren geweest. Omdat het om 19 markeringspunten in een bosgebied ging was dit alleen voor de geoefende wandelaar te volgen met de parkoersbeschrijving. We voelden ons hier net een padvinder. Nu hebben we ook duidelijk begrepen hoe men aan de naam padvinder is gekomen. Het is iemand die een pad vindt. We hadden het voordeel dat de grote massa hier al voorbij was geweest. Die wandelaars hadden regelmatig een duidelijk spoor achtergelaten zoals platgetreden gras en kleurverschillen op bladerpaden. Bij buurtschap Huizerhoogt liepen we even over gemeentegrond van Blaricum. Opnieuw staken we enige grote heidevelden over. Eerst staken we de Tafelbergheide over gevolgd door de Blaricumerheide. We zagen een kudde schapen met daarachter een schaapskooi. *In deze heidevelden is een aantal kuilen te vinden die ontstaan zijn doordat er in het verleden leem, zand of grind gewonnen is. Vooral in de leemkuilen komen andere planten voor dan op de heide, zoals wilde tijm, muizeoortje en leeuwentand. De heide wordt begraasd door een kudde Drentse heideschapen en Charolais-rundren.* De plaats Laren was in dit verslag nog niet genoemd. Hier liepen we ook maar kort doorheen. Maar wel nadat we in deze gemeente de koffiepost hadden gehad op 31 km. We staken de A1-snelweg over en bereikten nu de Westerheide. Hier werd het hoogste punt van de wan-

deling bereikt met 18,2 meter. In de gemeente Hilversum werd nog de Aardjesberg beklommen op 14 meter hoogte. Over een fraai pad op korte afstand langs de Craailose weg werd de Craailose brug bereikt. Vlak hiervoor was op 36 km nog de fruitpost. Daarna werd de Craailosebrug overgestoken. Nu volgde een parkoers over twee vlonders met een totale lengte van maar liefst 600 meter. We kwamen langs een oude watertoren uit 1897. Boven de toegangsdeur waren twee wapens aangebracht. De watertoren sierde het wandelplaatje. Bij NS station Bussum-Zuid staken we de spoorlijn over en kort daarop werd de

wapen van Blaricum

finish bereikt op 40,660 km. Er waren 361 wandelaars gestart en het IVV-nummer was 16820. Het was een hele mooi wandeling geworden. Het was de hele dag droog gebleven met een maximum temperatuur van 10 graden. Een groot deel van de tocht liep door het Goois Natuurservaat. Talrijke malen zagen we hiervan bordjes staan. Tegen de voorzitter van WS78 zeiden we, dat we elk jaar proberen om de mooiste tocht van het seizoen uit te zetten (Wij zetten namelijk de laatste tocht vanuit Maarn uit), maar dat we na deze tocht gaan twijfelen.

Coos & Henri

OP STAP-met Constant

Constant Dedel heeft gedurende 25 jaar Kopij aangeleverd voor OLAT-Nieuws. Ook RWV en De LAT ontvangen zijn verslagen en plaatsen ze in hun clubbladen. Zo kan het gebeuren dat abonnees en andere lezers van de drie clubbladen in de loop van een betreffende maand drie keer ongeveer dezelfde verhalen te lezen krijgen.

Omdat wij meer dan de twee andere voornoemde verenigingen met onze ruimte moeten woekeren, zal OLAT-Nieuws, meer dan in het verleden, de aangeleverde kopij van Constant in een eigen OLAT-jasje steken, beter gezegd: de redactie van OLAT-Nieuws zal de verhalen van Constant *interpreteren, alsof iemand van ons met Constant is opgelopen.*

In de afgelopen maand stuurde Constant een reisverslag van zijn bezoek aan Japan en deelname aan de IML-wandeldriedaagse aldaar. Omdat zijn relaas vrij lang is uitgevallen zijn we genoodzaakt het door te schuiven naar ons volgende clubblad.

In 't WS-bulletin lezen wij dat Constant naast een geregeld schrijver ook een constante deelnemer is van de WS'78 wandelingen. Hij nam aan alle tot nu toe georganiseerde tochten deel en verwerkte zodoende bij WS'78 9000 kilometer. Er is maar een persoon die dat ook heeft gepresteerd, een zekere Cor van Drunen. Omdat Constant Dedel tijdens de jaarvergadering is gehuldigd voor zijn 25 jaar lidmaatschap van OLAT zullen wij in een van de volgende uitgaven van ons clubblad een vraaggesprek met hem opnemen. *De Redactie*

Wandeltocht Valkenswaard 14 november 2000

Door: Rinus Hoogland

Met een weersverwachting waar de honden geen brood van lusten en een houten kop van een verjaardag tot in de kleine uurtjes en overall pijn van het klussen in de afgelopen week trek ik even voor zeven uur de deur achter mij dicht om naar Valkenswaard te rijden voor een wandeltocht van de winterserie. Hennie zal zich niet veel beter gevoeld hebben als hij vanuit zijn woonplaats naar Zevenbergsche Hoek rijdt om mij daar te ontmoeten en gezamenlijk verder te rijden naar de startplaats. De startlocatie is gauw gevonden en ook een plekje voor de auto geeft geen problemen. Ruimschoots op tijd om nog met de eerste fanatiekelingen van start te gaan komen wij zaal 'De Harmonie' binnen en zijn wij blij verrast daar vele bekende gezichten te zien. Wij zijn niet de enigen, die zich in het gevaar willen storten. Een praatje hier, een praatje daar, even inschrijven en dan is het ook tijd om te vertrekken. De klok wijst halfnegen als wij naar buiten gaan en de vochtige lucht over onze huid voelen strijken. We verbeelden ons dat het droog is, maar dat is het natuurlijk helemaal niet, en gaan de koplopers achterna. Het voert mij te ver om hier de hele route te beschrijven, dus houd ik het maar op enkele puntjes, net zo het uitkomt. De route is gemarkeerd met de bekende 'OLAT-pijlen' en we hebben geen enkele moeite om op koers te blijven. We houden de schijn van het droge weer niet lang vol, want de paraplu moet er aan te pas komen om ons enigszins te beschermen. Zo lopen we enige tijd

voort, dan weer eens iemand inhalend en dan weer eens ingehaald worden. We hebben het best naar onze zin, want vooralsnog blijven de hevige plensbuien weg en schieten we lekker op, want de paden zijn nog goed te begaan. De eerste wagenrust komt iets later in beeld dan de beschrijving aangeeft en we doen ons te goed aan het aangeboden vocht. Dorst hebben we nog niet, maar je kunt nooit weten hoe hard het later nodig is. Veel is onderweg niet te beleven, want behalve wandelaars zien we geen menselijke wezens. Slechts een enkele hond waagt zich buiten. De plaatselijke bevolking ligt nog op één oor en is niet voornemens de eerstkomende uren daar vanaf te gaan. We lopen door het grote bos en dwalen over de hei. Na enige tijd houdt het op met regenen en is er zelfs een weifelend begin van een zondoorbraak. Het geeft de burgermoed om door te gaan. Na de grote rust in Achel komen we even in de knoei met het parkoers. We verwarren links met rechts of andersom en komen zonder pijlen te zitten. Dus rechtsomkeer gemaakt en op zoek naar de juiste weg. En die is gauw gevonden. De weergoden blijven ons goed gezind en het wordt echt vrolijk om ons heen. De zonnestralen schitteren op de vochtparels aan het gewas en laten het glanzen zover als het oog reikt. De paden daarentegen worden steeds sompiger. We glijden en glibberen dat het een lieve lust is. We proberen op de been te blijven en dat lukt ons ook aardig al kost het ons wat moeite. We springen als

dolle honden van de ene kant naar de andere. Eén keer blijft mijn schoen in de modder steken en huppel ik op een been in de rondte op zoek naar het verloren schoeisel. De smurrie druipt van mij af en in stilte verzoek ik de Heer om een goed woordje voor mij te doen bij het thuisfront.

De volgende rust in Gastel slaan we over en dus lopen we in één ruk door naar de volgende wagenrust op zo'n 35 km. Maar tegen de tijd dat we daar zijn is het weer gaan regenen en zijn de paden kleine stroompjes geworden, uitgesleten door de vele voeten die er over zijn gegaan. Het loopt niet zo lekker meer en ook de vermoeidheid laat zich gelden. Maar we gaan door.

Op het laatste traject wordt het alsmaar drukker en moeten we steeds de berm in om te kunnen passeren. Daar tegenover staat dat we ook meer aanspraak hebben en dat verguldt de bittere pil. Het is nu niet ver meer en we doen er alles aan om binnen de door onszelf opgelegde norm te blijven. Het lukt niet helemaal, want het is twintig minuten na drie uur als we de laatste stap van deze wandeling zetten. Moe maar voldaan laten we onze boekjes afstempelen en nemen we een biertje op de goede afloop. Onderweg hadden we al de indruk dat de tocht langer was dan opgegeven en dat blijkt ook wel, want na afloop geeft mijn pedometer een afstand van 44.2 km aan. Niet dat het er veel toe doet, want op andere wandelingen komen we vaak genoeg kilometers te kort.

OLAT-JAARVERGADERING 2000

Ad van Asten

Zaterdagavond 25 november werd de OLAT-jaarvergadering gehouden in Parochiehuis 'Fellenoord' te Eindhoven. Dit was de eerste keer dat deze vergadering niet werd gehouden aan de vooravond van de eerste winterserietocht. Hiermee werd voldaan aan de wens van de vergadering van vorig jaar. Of de opkomst hierdoor ook is beïnvloed is nu nog moeilijk te zeggen: er waren beduidend meer leden aanwezig, maar of dit structureel zal zijn moet in de komende jaren blijken.

Voorzitter Marinus van Roosmalen heette iedereen welkom waaronder de Ereleden: Piet Knoester, Jan van de Ven en Theo Tromp, evenals de leden van Verdienste: Henk Plasman en Ad van Asten.

Hij memoreerde de Pelgrimstocht van Ad Verbakel en Sjef Koolen naar Compostela alsook de nare bacterie die opdook in Nijmegen en waarvan het slachtoffer nog steeds de gevolgen ondervindt. De oprichting van de commissie Lange afstand, Prestatie- en Snelwandelen deed onze voorzitter zichtbaar goed, evenals de prettige onderlinge samenwerking van het bestuur. Direct na de pauze zal een extra agendapunt worden ingevoegd, waarvoor de basis, in een extra bijlage, aan het begin van de avond werd uitgereikt en handelt over onze toekomst binnen de Bonden KNBLO en NWB.

Aan het slot van zijn toespraak herdachten wij de leden die ons in het afgelopen jaar zijn ontvallen.

Als verrassing werd door Frans de Kok, vertegenwoordiger van het Wandelplatform LAW, aan Sjef Koolen en Ad Verbakel een bijzondere prestatie-onderscheiding overhandigd namens de Europese Wandelvereniging voor hun toonzettende drie maanden durende pelgrimstocht naar Noordwest Spanje in het voorjaar van 2000.

Behoudens enkele rechtzettingen werden de algemene verslagen van bestuur en commissies goedgekeurd en werd aan onze penningmeester, door de kascontrolecommissie decharge verleend.

De ontwerpbegroting werd staande het agendapunt uitgereikt, derhalve bleef ons niet veel tijd hierover diepgaande discussie te voeren. Enkele algemeenheden werden dienaangaande, als aangenomen, genotuleerd.

Altijd een feestelijke intermezzo is de huldiging van leden wegens hun 25 jarig lidmaatschap. De heer van Diessen, erevoorzitter van de NBWB, mocht namens de Bond aan vier leden de Bondsspeld opspelden:

Constant Dedel, Jaq van Steen, Piet de Ruiter en Frans van den Boom ondergingen de huldiging met gepaste trots, al kon Jaq niet nalaten er even een show van te maken. Ook namens de leden van harte gelukgewenst en nog veel jaren wandelgenot zij u toegewenst. Hierna volgde nog een reeks van namen die wegens het 10 jarig lidmaatschap de wandelklomp mochten ontvangen. Helaas, is de belangstelling voor dat kleinood tanend, gezien de geringe presentie.

Ook werden enige leden met een presentje bedankt voor de inzet die ze de afgelopen jaren aan OLAT hebben geschonken: Fam. v/d Ven, Toon Vissers, Jacques Smits, Nellie Peters, drie dames van de verzorging jaarvergadering en niet te vergeten, nogmaals Ad en Sjef nu met de duim ophoog: Grote klasse!

Zichtbaar onder de indruk, maar daardoor niet minder blij was Hein Lenders, toen hij door de voorzitter, namens bestuur en leden, met een daverend applaus tot Ereid van de w.s.v. OLAT werd benoemd. De benoeming viel Hein ten deel niet alleen voor zijn werk als penningmeester, maar meer nog als begeleider tijdens wandeltochten van twee blinde wandelvrienden. Hein zei in een dankwoord, dit alles niet als werk te zien, maar blij te zijn dat hij het mag en kan doen.

Hierna volgde een geanimeerde pauze tijdens welke ons een consumptie werd aangeboden.

De toekomst van OLAT binnen de wandelbonden KNBLO en NWB werd via een notitie aan de vergadering voorgelegd. Omdat onlangs is gebleken dat de twee Nederlandse Wandelbonden, na jaren voorbereiding, door het ministerie van VWS zijn gemaand binnen een afgebakende periode tot een eenheid te komen, niet op één lijn blijken te zitten, ziet OLAT zich binnen een kort tijdsbestek genoodzaakt orde op zaken te stellen aangaande het lidmaatschap van beide bonden. Na een aanvankelijk uitzichtloze discussie, nam de vergadering een positieve wending en kon een besluit worden genomen.

Om de gedachtegang in de brief, die u inmiddels van het bestuur heeft ontvangen, niet te doorkruisen zal ik hier niet nader op in gaan, maar zult u de reactie lezen in ons clubblad van januari 2001.

De bestuursverkiezing kon via acclamatie worden bekrachtigd, nadat de voorzitter het terugtrekken van de bestuurskandidatuur van Ad van Asten had toegelicht. De diverse commissie werden herbenoemd. Jan van de Ven zegde toe de commissie LPS te ondersteunen tijdens de afwezigheid van Theo Tromp. De vergadering gaf het bestuur de opdracht de commissie clubblad 'OLAT-Nieuws' gericht te ondersteunen met informatie en dienaangaande ook persoonlijke inzet niet achterwegen te laten. In de waardering die de vergadering en het bestuur uitsprak aan het adres van OLAT-Nieuws wil ik bij deze ook de redacteurs Margriet Fischer en Peter van de Ven betrekken, zonder hen beiden zou het niet mogelijk zijn u maandelijks te gerieven.

OLAT NIEUWS WENST U PRETTIGE FEESTDAGEN EN EEN GOEDE
JAARWISSELING